

NOVA ГАЗЕТА

17(325) Квітень 30, 2015, Нью-Йорк

№17 (325), April 30, 2015, New York

ЗНАК БІДИ

ГІМАЛАЙСЬКИЙ ЗЕМЛЕТРУС: ЗА КИМ ГОЛОСИТЬ ДЗВІН У КАТМАНДУ СТОР. 4

АМЕРИКА СЬГОДНІ

«УРАНОВИЙ» СКАНДАЛ ЯК ПЕРЕПОНА ДЛЯ ГІЛЛАРИ ДО БІЛОГО ДОМУ СТОР. 8

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

УКРАЇНСЬКИЙ ОЛІГАРХАТ: НОВИЙ ПЕРЕДІЛ ВЛАСНОСТІ СТОР. 6

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

ARBOR DAY – ДЕНЬ ТИХ, ХТО ЛЮБИТЬ ДЕРЕВА СТОР. 20-21

БРАТИ КЛИЧКИ: НА РИНЗІ І ПОЗА НИМ

СТОР. 23

КІНОФЕСТ-2015 В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ В НЬЮ-ЙОРКУ

СТОР. 2

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ • КІНОФЕСТИВАЛЬ 2015

30 квітня-3 травня

ЧЕТВЕР 30 КВІТНЯ, 7 веч.

Таки красиві люди (2013)

Режисер: **Дмитро Мойсеєв**. 94 хв., укр./англ. підписи
Фільм представить д-р Юрій Шевчук, Колумбійський університет.
Легка перекуса після показу.

П'ЯТНИЦЯ 1 ТРАВНЯ, 7:30 веч.

Зелена кофта (2014)

104 хв., укр./англ. підписи
Режисер: **Володимир Тихий** («Україно "Гудбай"», Бабилон'13)

СУБОТА 2 ТРАВНЯ, 6 веч. • КОРОТКОМЕТРАЖНІ ФІЛЬМИ

Небесне озеро (2012)

Режисер: **Діяна Ашик**
17 хв., укр./англ. підписи

Алкоголичка (2013)

Режисер: **Юля Гонтарук**
31 хв., укр./англ. підписи

Богданчик (2014)

Режисер: **Володимир Тихий**
6 хв., рос./англ. підписи

Медик іде останньою (2014)

Режисер: **Світлана Шимко**
26 хв., укр./рос./англ. підписи

СУБОТА 2 ТРАВНЯ, 8 веч.

Брати. Остання сповідь (2013)

Режисер: **Вікторія Трофіменко**. 120 хв., укр./англ. підписи
Перекуса після показу

НЕДІЛЯ 3 ТРАВНЯ, 4 веч.

Україна. Точка відліку (2011)

Режисер: **Сергій Буковський** (*Живи*). 90 хв., укр./рос./англ. підписи

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
THE UKRAINIAN MUSEUM
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110

The Ukrainian Museum's film program is supported, in part, by public funds from the New York City Dept. of Cultural Affairs, in partnership with the City Council.

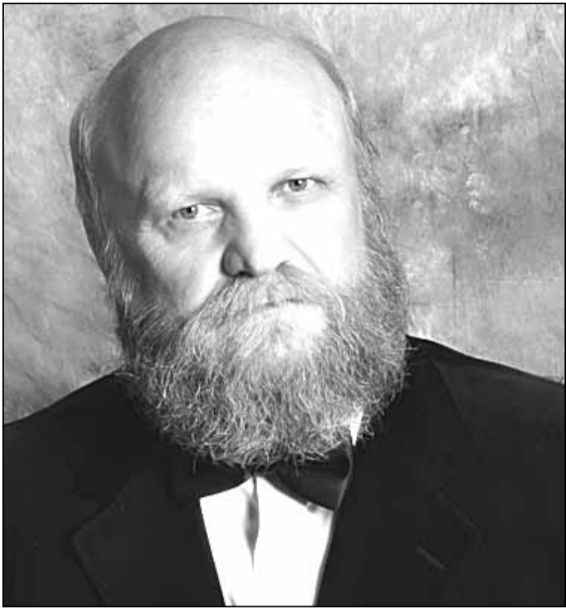
Вступ на кожну сесію:

12 дол. – дорослі; 10 дол. – члени, сеньори і студенти

Обмежена кількість місць!

Замовляйте квитки заздалегідь:

www.ukrainianmuseum.org

65 рядків від редактора Доброго дня, шановні читачі!

Днями зателефонував в Україну й почув від доньки, що всі готуються до травневих свят. Більше того, ці свята, як і в радянські часи, відзначатимуться на державному рівні. 1 й 2 травня – це в Україні вихідні дні. Воно й непогано б наче – можна картоплю людям посадити й трохи відпочити на природі, якби не ідеологічна складова цих свят. Ще з дитинства пам'ятаю замайне червоними стягами місто, повсюдні гасла «Мир, труд, май», звуки духових оркестрів і одержима комуністична пропаганда буквально на кожному кроці. Злочинна влада використовувала Міжнародний день солідарності трудящих задля приховування своєї злочинної сутності. Вона видавала себе за державу селян і робітників і разом з тим вимордовувала села штучним голодом, а робітників, які осмілювалися вимагати покращення свого життя, не тільки кидала до ГУЛАГу, а й розстрілювала на місці, як це сталося в червні 1962 року в Новочеркаську (Ростовська область).

Доведені до відчаю злиднями й несправедливістю робітників Новочеркаського електровозобудівельного заводу вийшли на мирну демонстрацію. Проти них влада послала загони армії й КДБ. Виступ був жорстко придушений – при розстрілі мирної демонстрації робітників загинуло 26 осіб, ще 87 отримали тяжкі вогнепальні поранення. Ось так комуністична влада, яка оголошувала СРСР країною робітників і селян, розправлялася з тими, хто хотів добитися своїх прав.

Здавалося б, травневі свята після того, як осоружний СРСР сконав, в Україні назавжди викинуть на звалище історії, позаяк вони настільки скомпromентовані, що й далі відзначати їх можуть тільки сіманенкі й папероднікі. Але ні, минають роки, змінюються головні політичні фігури, а радянський «мир, труд, май» все ще живе. Так само, до речі, як і день так званої Перемоги, яка насправді стала для України Днем нового ярма. Цього року наразі цей день скасували й відзначатимуть перемогу в Другій світовій війні над нацизмом з усім людством – 8 травня, коли було підписано акт про беззастережну капітуляцію гітлерівської Німеччини. А от 1-ше й 2-ге травня зберегли, неначе й не було 70 років сатанинської влади, Голодомору й Новочеркаського розстрілу.

У нас стільки пам'ятних дат, стільки героїв! Невже ж не можна започаткувати свої, суто українські свята, а не відзначати радянський Першотравень! Це правда, що свято це народилося в Чикаго й жодного відношення до СРСР не мало. Але, повторюю, в Радянському Союзі це було одне з найголовніших й найскомпromентованіших свят. Це все одно, що продовжувати святкувати 7 листопада – день більшовицького перевороту в Петрограді або 5 грудня – день сталінської Конституції. Цим всім «дням» давно місце на звалищі історії. В Україні ж, яка й досі стогне від тих, хто мріє реставрувати СРСР, мають бути інші свята – свої, українські.

Дивно, що ці очевидні речі не помічають в Україні й нічого не хочуть змінювати. Можливо, там і справді є ті, хто ностальгує за тими часами, коли лунали духові оркестри, майорили червоні прапори, по радіо викрикували гасла на кшталт «Слава нашої великої партії!», а за всім тим проглядался гебешно-звірний вишкір злочинної влади, яка буцімто захищала інтереси робітників і селян.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Правозахисники вважають, що незалежне розслідування злочинів на Сході України може забезпечити Міжнародний кримінальний суд (МКС) у Гаазі. Як заявляв нещодавно міністр закордонних справ України Павло Клімкін, Україна має намір звернутися як до цього суду, який іноді помилково називають «Гаазьким трибуналом», хоча це назва іншої установи, так і до Міжнародного суду, органу ООН. Римський статут МКС, однак, ратифікація якого дозволяє звернутися до першої зі згаданих установ, досі

Рано чи пізно російські владоможці, які видавали накази загарбувати українські землі, послали в Україну війська та зброю, щоб сіяти смерть і горе, відповідатимуть за свої злочини в Міжнародному кримінальному суді в Гаазі

ЗА КИМ ПЛАЧЕ ГААГА?

Україною не ратифіковано. Що ж дає Києву ратифікація цього статуту? На це запитання відповідає Володимир ВАСИЛЕНКО – доктор юридичних наук, визнаний фахівець у галузі міжнародного права, який свого часу був суддею Міжнародного кримінального трибуналу в справах колишньої Югославії, що теж працює в Гаазі.

* * *

– Ратифікація цього статуту дає можливість, – каже В.Василенко, – в будь-який момент, якщо на території України скоюються міжнародні злочини, звертатися до Міжнародного кримінального суду в тому разі, якщо ці злочини чинить вище керівництво чи то України, чи інших країн.

– А чому Україна й досі не ратифікувала цей статут?

– Тому що в 2001 році Конституційний суд України ухвалив рішення, згідно з яким для ратифікації Римського статуту МКС треба внести технічну поправку до Конституції України, а її й досі з різних причин не внесли.

Я хотів би наголосити, що факт нератифікації статуту не означає, що держава, яка не є стороною статуту, не може звернутися до Міжнародного кримінального суду. Там є в Римському статуті стаття 12, і відповідно до пункту 3-ї цієї статті, держава, яка не є формально стороною статуту, може звернутися до суду з проханням порушити справу щодо якихось осіб, в разовому порядку визнаючи юрисдикцію суду.

І якщо говорити про події на Донбасі, на Сході України, то в перебігу російської збройної агресії там скоюються воєнні злочини, злочини проти людяності. І саме тому 4 лютого 2015 року Верховна Рада України ухвалила постанову і заяву, в якій визнається юрисдикція Міжнародного кримінального суду в зв'язку із ситуацією, породженою агресією Росії і скоєнням злочинів під час цієї агресії.

Міністерство закордонних справ України на цій підставі мало б

звернутися до Міжнародного кримінального суду. МЗС підготувало пакет документів щодо звернення формально до Міжнародного кримінального суду й надіслало їх президентові України. Воно чекає, поки президент України ухвалить рішення щодо формального звернення до Міжнародного кримінального суду.

– А що заважає президентові України ухвалити це рішення якнайшвидше?

– По-перше, не розумію, що заважало МЗС без звернення до президента звернутися до Міжнародного кримінального суду. По-друге, небажання брати на себе відповідальність. А загальна тенденція така, що найвище керівництво України не хоче дратувати Путіна. Це абсолютно неадекватна позиція. Путіна не можна умирити, не можна задовольнити, тому що в нього є своя програма щодо України – програма знищення України, як такої, і знищення всіх українців, як нації.

Тому якраз звернення до Міжнародного кримінального суду демонструвало б і в Україні, і в усьому світі, що Україна є об'єктом російської збройної агресії і супроти її громадян скоюються воєнні злочини і злочини проти людяності.

– Ви, як знаний юрист, який, зокрема, працював суддею у Міжнародному кримінальному трибуналі у справах колишньої Югославії, як вважаєте: чи є правові серйозні підстави для того, щоб справді притягнути до відповідальності російських керівників, які активно беруть участь у діяльності проти України?

– У практичному плані сьогодні це нереально. В політичному ж плані це має сенс. Але я хотів би наголосити на іншому моменті: річ у тім, що Міжнародний кримінальний суд – це не панацея, яка вирішує всі питання. Міжнародний кримінальний суд в найкращому разі може розглядати й розглядати справи лише щодо найвищого керівництва тієї чи іншої держави, яке задіяне в скоєнні злочинів.

Що ж стосується середньої й нижчої ланки посадовців, зокрема військовослужбовців, то їх має притягувати до кримінальної відповідальності держава, яка постраждала. Кримінальний кодекс України передбачає покарання за воєнні злочини й злочини проти людяності. Саме Україна повинна притягувати цих осіб, які скоюють такі злочини, до відповідальності на основі свого національного законодавства. Скажімо, дотепер СБУ оголосила підозру про вчинення злочинів більш ніж 3 тисячам осіб – у різних стадіях. Це і власні громадяни, і громадяни Російської Федерації, які на території Донбасу, Криму у свій час скоїли страхітливі злочини.

– Отже, перші кроки має робити Україна?

– Звичайно. І навіть якщо йдеться про Міжнародний кримінальний суд, то саме Україна повинна зібрати докази, систематизувати їх і надати суду відповідні документи й матеріали, на основі яких суд вже проведе своє власне розслідування й ухвалить рішення.

– Яке потенційно рішення може ухвалити Гаазький суд і в які терміни?

– Скільки йому необхідно часу для власного розслідування, вирішує прокурор. А його власне розслідування є підставою для пред'явлення конкретних звинувачень конкретним особам. Але не чекаючи, поки міжнародний суд цим займеться, це повинні були робити і українські правоохоронні органи. Якщо вони захопили в полон осіб, щодо яких є докази скоєння воєнних злочинів або злочинів проти людяності, то їх треба притягувати до кримінальної відповідальності тут, в Україні. Бо міжнародний суд, повторюю, може притягнути до відповідальності тільки осіб, які належать до вищого владного ешелону держави.

Інтер'ю провела
Людмила Ваннек
Карикатура
Олекси Кустовського

ЗНАК БІДИ

Майже опівдні в суботу, 25 квітня, мешканці непальської столиці Катманду почули спочатку пекельний гул, а потім відчули підземний поштовх страхітливої сили. Пізніше вчені скажуть, що сила землетрусу сягала 7,8 бала, а його епіцентр знаходився за 82 кілометри на північний захід від Катманду на 12-кілометровій глибині. Безжална й могутня стихія вбивала, руйнувала будинки, засипала переляканих людей у завалах... Унікальні багатостолітні будівлі, побачити які їхали туристи з усього світу, миттю перетворювалися на купи сміття. Зокрема, в Катманду зруйнована знаменита 60-метрова вежа Дхарахара, що входила до списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Повністю зруйновано й унікальні будівлі на площі Дурбар, на якій до землетрусу знаходилося 50 древніх храмів різних віровизнань. Постраждав і знаменитий Сваямбунатх (його ще називають Мавп'ячим храмом), хоч і не настільки, як храми на площі Дурбар.

Через деякий час багаторстраждалу непальську землю трусонуло ще кілька разів. На час, коли пишуться ці рядки, зафіксовано майже 5 з половиною тисяч смертей, ще 10 тисяч осіб дістали поранення. Повідомляється, що десятки людей загинули від землетрусу в сусідніх Індії та Китаї. Експерти переконують, що загиблих буде ще більше, бо велика частина тіл знаходиться під завалами. Крім численних людських жертв, суттєво потерпіла й інфраструктура Непалу, головним чином регіон Катманду.

Столичні шпиталі, які вцілили від землетрусу, переповнені. В них не вистачає не тільки місць, а й ліків. Представники ООН стурбовані тим, що в людей немає прихистку, багато поранених проводять по кілька днів просто неба, що може ще гірше ускладнити стан їхнього здоров'я. Погіршення санітарних умов загрожує поширенням інфекційних хвороб. Постраждала не тільки непальська столиця, а й багато гірських, важкодоступних районів. Рятувальникам і досі складно дістатися в гори до тих, хто може залишатися там під завалами.

Вчені назвали нинішній землетрус найруйнівнішим у Південній Азії за останні 80 років, оскільки він зачепив не лише Непал – підземні поштовхи відчувалися в Індії, Бангладеш, Пакистані, а також в окремих регіонах Китаю.

Загалом від цього масштабного землетрусу постраждало 8 мільйонів осіб, 1,4 мільйона з яких бракує харчів. Міжнародна допомога почала прибувати в країну, але все ще відчувається нестача ліків, медичного обладнання, їжі, а також мішків для тіл загиблих.

Непал та прилеглі регіони продовжують відчувати поштовхи. Тисячі людей у Катманду проводять ночі під відкритим небом, побоюючись нових поштовхів і нових руйнувань. У столиці Непалу Катманду з'явилися великі наметові містечка, в яких перебувають люди, що втратили своє житло, або бояться повертатися додому.

«Згідно з попередніми підрахунками та на основі останніх картографічних даних щодо землетрусу, від поштовхів постраждало вісім мільйонів осіб у 39 районах, понад два мільйони з них проживають у 11 районах, які

У ці дні вся планета солідарна з непальським народом, співпереживаючи біль його втрат

БІЛЬ І СЛЬОЗИ КАТМАНДУ

Горе й сльози Катманду

постраждали найбільше», – наголошується в останньому звіті офісу ООН в регіоні.

Прем'єр-міністр Непалу Сушив Койрала виступив зі зверненням до нації, в якому висловив щирі співчуття рідним та близьким загиблих унаслідок руйнівного землетрусу.

Землетрус стався в розпал сезону сходження на Еверест. Снігова лавина на Евересті поховала частину базового табору альпіністів, які готувалися до сходження біля основної траси на вершину. За оцінками міністерства туризму Непалу, з більш як 1 тисячі альпіністів, які перебували в момент початку землетрусу на Евересті, приблизно 400 було іноземців. За попередніми даними, загинуло 18 альпіністів, ще понад 60 осіб дістали поранення. Це найбільші втрати за всю історію сходжень на цю найвищу світову вершину. У понеділок, 27 квітня, гелікоптери евакуювали з Евересту майже 260 альпіністів, які залишилися на схилах гори.

Один з мешканців базового табору, розташованому біля підніжжя Евересту, випадково зафіксував момент, як лавина, що зійшла через землетрус у Непалі, накриває табір альпіністів. Спочатку на запису навіть чути сміх, хтось з альпіністів встиг сказати, що відчуває, як під ногами трясеться земля. А потім людям стає не до сміху, оскільки наметове містечко накриває смертоносна снігова стіна.

Майже вся непальська армія та поліція задіяні в ці дні в пошукових та рятувальних

Українська влада намагається зв'язатися з українцями, які перебували в Непалі на момент стихійного лиха. «Щодо українців у Непалі, станом на 29 квітня, в списках 177 осіб, з них не виходили на зв'язок 77», – повідомив речник МЗС Євген Перебийніс. Евакуація громадян України здійснюється, зокрема, через Індію. Президент України Петро Порошенко висловив уряду й

з летища в Катманду. Після тривожних новин чоловік зв'язався з донькою і з'ясував, що Марії доводиться ночувати на вулиці через загрозу повторних поштовхів, перебувати у будь-якій будівлі небезпечно. Крім того, ситуація з харчами напружена, крамниці та супермаркети в Катманду зачинені, деякі з них відчинилися лише через два дні після трагедії.

Дороги, що ведуть з мільйонного Катманду, нині вщерть забиті людьми, які намагаються спіймати автобус або попутне авто. Величезні черги з очих залишити небезпечну зону вишикувалися й на місцевому летищі, яке також зазнало руйнувань.

Світ висловлює співчуття народу Непалу в зв'язку зі страхітливим стихійним лихом, що спіткало його. В пам'ять про загиблих у ці дні лунають церковні дзвони по всій планеті. А в самому Непалі, переважна більшість населення якої сповідує індуїзм, ховають загиблих.

Кожний непальський індуїст мріє, щоб в останню дорогу його провели в священному храмі Пашупатінатхе, хоч місце для поховального ритуалу є при кожному храмі, що стоїть на березі річки. Після ритуалу прощання в храмі рідні-чоловіки на ношах відносять небіжчика на гхатамі – кам'яний майданчик для крематції, на якому заздалегідь розводять погрібальну ватру. Підпалити її може тільки син померлого, тому відсутність в родині синів вважається в непальців страхітливим нещастям. Але в ці дні немає кому підпалити погрібальну ватру багатьох загиблих, бо разом з батьками ховають і синів. І люди різних національностей та віровизнань підносять в ці дні свої молитви до Всевишнього зі словами: «Допоможи цьому народові, Господи! Загой його рани й віднови життя!».

Андрій Гурін
Спеціально
для «Нової газети»
Фото AP

Це все, що залишилося від знаменитої 60-метрової вежі Дхарахара в Катманду, занесеної до списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО

операціях. Людей, мертвих і живих, продовжують діставати з-під завалів. Уряд Непалу просив збільшити міжнародну допомогу для подолання наслідків землетрусу. Чимало країн вже оголосили, що відряджають гуманітарну допомогу до Непалу – військово-транспортні літаки з ліками, питною водою й харчами. Китай, Індія, Франція, Велика Британія, США, Японія, Швейцарія, Ізраїль, Польща, Об'єднані Арабські Емірати – серед країн, які вже надають допомогу Непалу. Посадовці зазначають, що Непалу, одній з найбідніших країн світу, бракує всього – від ковдр і гелікоптерів до ліків і водіїв.

ООН переказала 15 мільйонів доларів на допомогу постраждальому від землетрусу Непалу. Кошти буде перераховано організаціям, які допомагають забезпечити постраждалих в результаті землетрусу житлом, ліками, питною водою та харчами.

народу Непалу співчуття в зв'язку зі стихійним лихом і спричиненими ним жертвами, а також розпорядився виділити літаки для евакуації українців, які на момент землетрусу опинилися в Непалі.

Марія Вербовська – одна з більш як півтори сотні українців, яка на власні очі бачила трагедію в Непалі. Два місяці тому з нареченим вона приїхала до Катманду, подорожуючи Південно-Східною Азією. Відтоді готувалися до сходження в Гімалайські гори. У день землетрусу Марія, як і сотні інших туристів, гуляла історичним центром Катманду. Каже, коли асфальт під ногами захитався, люди здійняли паніку. Марія з друзями вибігли на відкриту ділянку – перехрестя, щоб вберегтися від уламків будівель, що посипалися на голови.

Врятуватися від трагедії вдалося й батьку Марії – Ігорю Вербовському. Він всього за три години до перших підземних поштовхів вилетів

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

Центральна виборча комісія (ЦВК) Казахстану оголосила 75-річного Нурсултана Назарбаєва переможцем дострокових президентських виборів, що відбулися в неділю, 26 квітня. За даними ЦВК, за кандидатуру Назарбаєва проголосувало 97,75% виборців, які взяли участь у виборах. Су-

перники Назарбаєва на виборах – комуніст Тургун Сиздиков та самовисуванець Абельгазі Кусаїнов – отримали відповідно 1,6 та 0,7 відсотка голосів виборців.

Іноземні спостерігачі стверджують, що президентські вибори в Казахстані, в якому немає навіть паростків громадянського суспільства, – це відвертий фарс, під час якого слухняна, зомбована юрба в черговий раз проголосила своїм султаном диктатора, який вже 25 років поспіль править Казахстаном.

29 квітня Н.Назарбаєв офіційно вступив на посаду пре-

ВІЧНИЙ НАЗАРБАЄВ

Нурсултан Назарбаєв – довічний президент Казахстану

зидента. Церемонія інавгурації, яка транслювалася в прямому

ефірі республіканських телеканалів, відбувалася в урочистій

обстановці в палаці Незалежності, розташованому біля головної площі країни – Козак Елі.

Минулого року Паризький геополітичний центр удостоїв Н.Назарбаєва ганебним званням «Диктатор року». Окрім першого й єдиного казахстанського президента, до фіналу на здобуття цього звання вийшли ще один чинний диктатор – президент Зімбабве 89-річний Роберт Мугабе, а також три повалених народами узурпатора влади – колишній президент Тунісу Бен Алі, екс-президент Єгипту Госні Мубарак та колишній президент Гаїти Жан-Клод Дювальє.

БАНДИТИ З «БОКО ГАРАМ» ТА ЇХНІЙ «ГАРЕМ»

У Нігерії урядові війська розбили 28 квітня велике угруповання радикальної ісламістської терористичної організації «Боко Гарам», звільнивши з полону ісламістів 200 дівчат і 93 молоді жінки. Військовики з'ясовуватимуть, чи є серед них учениці гімназії з міста Чибок (штат Борно), матері яких чекають на своїх доньок. Наразі ж вони не можуть підтвердити, що серед звільнених бранок є дівчата, викрадені рік тому з цієї гімназії.

Нігерійські військовики провели операцію в лісах поблизу міста Самбис на північному сході країни. За словами представника армії Нігерії генерал-лейтенанта Кріса Олуколаде, військові знищили три табори ісламістів. Деяких з дівчат в ході операції було поранено.

У середу, 29 квітня, звільнених дівчат і жінок почали перевіряти, щоб з'ясувати, по-

Нігерійські батьки чекають повернення своїх доньок, захоплених в «гаремі» бойовиків «Боко Гарам»

лонянки вони чи дружини вбитих бойовиків, як довго вони перебували в полоні і чи є в них діти.

17 жовтня минулого року більш як 100 бойовиків «Боко Гарам» були знищені нігерійськими урядовими військами в бою на півночі Камеруна. Після

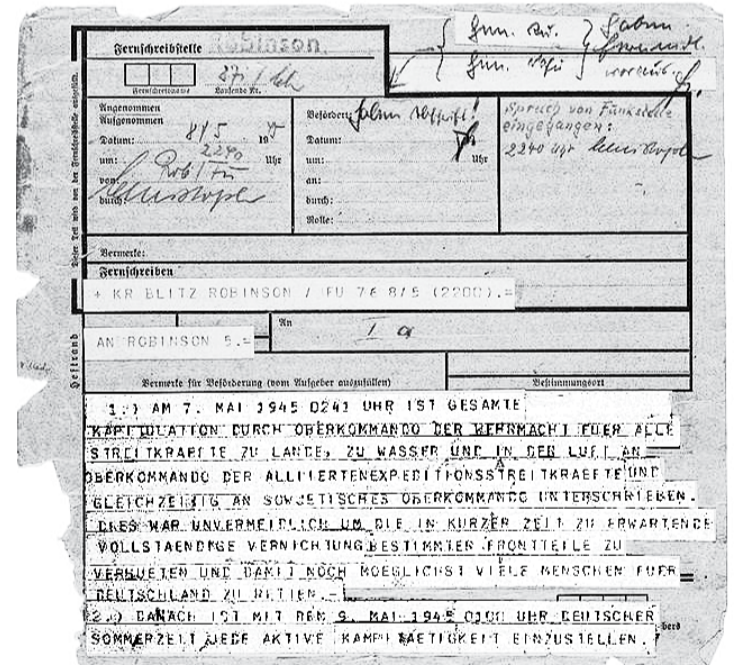
цього влада Нігерії домовилася з «Боко Гарам» про припинення вогню та про звільнення більш як 200 школярок-старшокласниць, захоплених бойовиками в християнському місті Чибок. Однак дівчат, яких бойовики утримували як свій «гарем», так ніхто й не відпустив.

НАКАЗ ПРО КАПІТУЛЯЦІЮ НАЦИСТСЬКОЇ НІМЕЧЧИНИ ПРОДАДУТЬ З АУКЦІОНУ В НЬЮ-ЙОРКУ

У Нью-Йорку з аукціону продадуть телеграму, якою останній лідер нацистської Німеччини Карл Деніц повідомив командувача військово-повітряних сил Німеччини (Люфтваффе) Роберта фон Грейма про капітуляцію. Документ оцінюється в 20-30 тисяч доларів.

У телеграмі адмірал пояснив: «Це необхідно з метою запобігання повного знищення певних частин фронту, що очікується найближчим часом, і для порятунку якомога більшої кількості населення Німеччини».

Роберта фон Грейма за-тримали американські сол-

Телеграма наступника Гітлера адмірала Карла Деніца командувачу Люфтваффе Роберту фон Грейму про капітуляцію

МІЖНАРОДНИЙ СКАНДАЛ ПІСЛЯ СТРАТ В ІНДОНЕЗІЇ

Страта восьми наркоторговців в Індонезії спричинила дипломатичний скандал за участю одразу кількох країн, чії громадяни були серед засуджених.

Австралія відкликала з Джакарти свого посла, не виключає подібного кроку й Бразилія.

Серед розстріляних в'язнів – двоє австралійців. Австралія неодноразово закликала Індонезію помилувати Еднрю Чана та Мурана Сукумарана, але прохання були проігноровані.

«Ці страти – це жорстоко й безглуздо. Жорстоко – тому що Еднрю Чан та Муран Сукумаран провели в тюрмі майже десять років. Безглуздо – тому що обидва ці молоді австралійці були реабілітовані ще під час їхнього ув'язнення,» – за-

У ці дні австралійці поминають страчених в Індонезії своїх співвітчизників – Еднрю Чана та Мурана Сукумарана

явив австралійський прем'єр-міністр Тоні Еббот.

Також серед страчених – громадяни Нігерії, Гани, Бразилії та самої Індонезії. Разом з ними мали розстріляти й філіпінку Джейн Велозо, однак її страту відклали через додаткове роз-

слідування справи. З цього приводу в Манілі відбулася демонстрація на підтримку жінки.

Індонезія має одне з найсуворіших у світі законодавств щодо покарання за наркоторгівлю. Суворіше за це карають тільки в комуністичному Китаї.

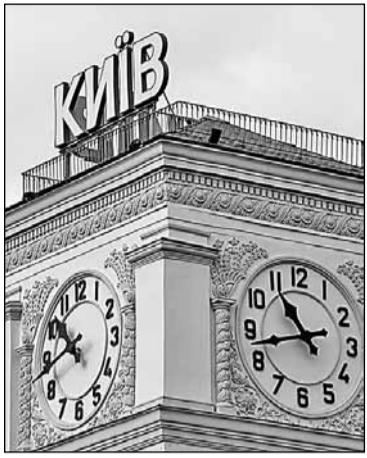
Адмірал Карл Деніц став головнокомандувачем і канцлером Німеччини після смерті Адольфа Гітлера. 7 травня 1945 року з військово-морської бази у північно-західній частині Німеччини він доручив своєму представникові підписати угоду про капітуляцію. У той же день Деніц надіслав телеграму командувачу авіації фельдмаршалу Роберту фон Грейму, яку той отримав ввечері 8 травня. У телеграмі йшлося про повне припинення вогню з 1-ї години ночі 9 травня 1945 року.

дати в районі Праги, телеграму знайшли у його портфелі. Далі фельдмаршала хотіли передати польовій прокуратурі, але він встиг вчинити самогубство, прийнявши цианід.

Офіцер, який допитував фон Грейма, залишив телеграму собі на пам'ять. Нині її продає приватний колекціонер.

За матеріалами зарубіжної преси до друку підготував Хома Мусянко
Фото Reuters

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

Революція Гідності, коли вона набрала сили й масштабу, ставила на меті насамперед зруйнування системи, базованої на такому потворному явищі в нашій новітній історії як олігархат. Якщо коротко й спрощено, то олігархат в українському варіанті – це купка хитрих, підлих і підступних хагуг-пройдисвітів, яка узурпувала те, що належало всім, і з допомогою політичних важелів намагається якомога довше зберегти такий порядок.

Під час Революції Гідності, здавалося, що олігархат приречений, бо очевидність його негативного впливу на суспільне життя була явною навіть для школярів. Але сталося щось дивовижне – замість того, щоб демонтувати після революції олігархічний лад, український народ обрав своїм новим президентом одного з олігархів, врятувавши таким чином систему від демонтажу, позаяк президент-олігарх ніколи не спилуєватиме сучок, на якому сидить.

«Атака на Ігоря Коломойського» активізувала дискусію з приводу того, що саме відбувається в постреволюційній Україні: початок процесу деолігархізації чи новий переділ сфер впливу. Усунення від влади Віктора Януковича рік тому й обрання президентом Петра Порошенка різко посилює роль олігархів у житті країни. Інакше й не могло бути в умовах, коли зберігався сформований ними старий парламент і залишалися недоторканими їхні економічні, політичні та медійні активи. Таким чином, система залишилася майже недоторканою, а через ослаблення держави та зростання зовнішньої загрози роль олігархів тільки посилюється. Однак, в середині самого олігархату почалися тектонічні зрушення.

В результаті перемоги на президентських виборах стрімко зросла політична вага Петра Порошенка. Активність у протидії сепаратизму та захисті країни від російської агресії посилена позиції тодішнього глави Дніпропетровської ОДА Ігоря Коломойського, який дедалі більше претендував на роль «віце-короля Південного Сходу». Тим часом поступово слабли позиції фаворитів попереднього режиму – заарештованого у Відні Дмитра Фірташа й особливо Ріната Ахметова. Останній у країні став асоціюватися з підтримкою сепаратистів, утратив значну частину активів і прибутків унаслідок анексії Криму та бойових дій на Донбасі. Дедалі менш затишно почувається Віктор Пінчук, який традиційно мав складні стосунки з Ігорем Коломойським. Водночас значно активнішими в політичному й економічному житті країни стали Ігор Єремеев та Костянтин Григоришин. Традиції української олігархії пе-

редбачали використання малопомітних важелів впливу на владу для отримання преференцій і доступу до державних активів та грошових потоків. Проте поведінка Ігоря Коломойського вийшла за межі відповідної парадигми: він став публічно й демонстративно виявляти зневагу до офіційних інститутів влади, вдаватися до погроз рейдерськими захопленнями державних активів.

Фактично Коломойський не бажав визнати владу Порошенка як глави держави, і це як усередині країни, так і назовні ставило питання про її керованість. Причому Ігор Валерійович, на відміну від інших олігархів, володів ще й ресурсом добровольчих батальйонів і постійно погрожував можливістю їх використання для захисту своїх бізнес-інтересів. За цих обставин приборкання норавливого магната стало питанням виживання для глави держави, і його підтримали в цьому Захід та інші олігархи.

Але й тут дуже важливо, щоб зрушення завершилися не просто зміною персоналії, які живлять свій особистий інтерес, паразитуючи на державних компаніях, а реальним надходженням/збереженням додаткових коштів у останніх та державному бюджеті. Наприклад, під час скандалу з Укртрансфтою представники команди Коломойського почали відверто вказувати на те, що підприємства, на яких до недавня живився Фірташ, зокрема Вільногірський ГЗК, і далі працюють за корупційними схемами, але тепер від цього свою частку отримують прем'єр-міністр Арсеній Яценюк та його сірий кардинал Микола Мартиненко. Ласі шматки енергетичного ринку та привабливі активи, які втратили або можуть найближчим часом утратити Фірташ та Ахметов, або вже дістались, або мають дістатися російському олігарху Костянтині Григоришину. Натомість наразі не йдеться про подолання монополізму олігархів як

ринках країни завдяки впливу у вищих ешелонах влади. Йдеться про групу волинського олігарха Ігоря Єремеева, якого вважають основним конкурентом Коломойського на ринку нафтопродуктів, і про того ж таки Костянтина Григоришина. Ці двоє за своєю роллю, схоже, можуть незабаром стати аналогами Фірташа й Ахметова в часи Януковича.

Співвласник групи «Континіум» Ігор Єремеев як у попередньому, так і нинішньому складі парламенту має власну депутатську групу, яка раніше формально, а зараз фактично належить до правлячої коаліції. Андрій Пивоварський, його креатура, став одним із міністрів нинішнього уряду, а сама група «Воля народу» дуже часто голосує синхронно з коаліцією, іноді допомагаючи компенсувати брак дисципліни в її лавах. В оточенні Ігоря Коломойського не приховують конфлікту з групою Єремеева, зацікавленість тієї у витісненні

ні бізнес-партнери. Колись вони навіть разом намагалися викупити контрольний пакет акцій телеканалу «Інтер» у Ігоря Плужникова, а від 2007 року спільно контролювали Севастопольський морський завод. Тобто, саме через Григоришина Кремль може здійснювати м'який вплив на Порошенко, як колись через Фірташа на Ющенка, ангажуючи його привабливими бізнес-схемами, які прив'язуватимуть Україну до Росії. Першими такими прикладами можна вважати контракти на постачання з РФ вугілля та електроенергії, укладені минулої зими.

І нікого не мають вводити в оману ті факти, що свого часу Костянтин Григоришина називали серед основних спонсорів Помаранчевої революції, що він є вихідцем із Запоріжжя, а лівова частка його активів міститься в Україні («Енергетичний стандарт», в управлінні якого перебувають низка обленерго, Укррічфлот, Запорізький за-

ГІДРА ПІДВИДУ «ОЛІГАРХАТ»

Олігархи ніколи не підуть на демонтаж існуючої нині системи, оскільки тільки вона гарантує їм гроші і владу

Отже, ситуацію з Коломойським варто розглядати як елемент боротьби не з олігархічною системою взагалі, а, швидше, з одним її представником, який спробував стати над правилами, чим їй-таки і створив загрозу. Іншим очевидним мотивом наступу на старих олігархів є усунення їх від «розпилу» прибутків державних підприємств, переважно монополій. Це було помітно як у випадку Укрнафти, під час конфлікту з Коломойським, так і у відноснах влади з такими українськими олігархами, як Дмитро Фірташ чи Рінат Ахметов. Перший торік утратив контроль над раніше «оренованими» державними Іршанським та Вільногірським ГЗК, продукція яких продавалася за заниженими цінами, а останнім часом зіштовхнувся зі спробами позбавити його облгази набутих у 2012 році розподільчих газових мереж. Ахметов утратив значну частину державних дотацій за «зеленим тарифом», який зменшили вдвічі, змушений був поступитися монополією в експорті електроенергії, так і не зміг пролобіювати фінансування коштом ДП «Енергоринок» своїх енергогенеруючих потужностей на захоплених терористами територіях.

такого, а тим більше про позбавлення їх впливу на державну політику, який вони чинять через своїх депутатів чи навіть цілі політсили в парламенті й місцевих радах, власних ставників у ключових для регулювання тих чи інших секторів економіки державних органах, тощо.

Той-таки Коломойський до останнього блокував, наприклад, набуття чинності угоди про відкриття небу з ЄС, що загрожувала його монополієм позиціям на ринку авіаперевезень. І тут досі нічого не зроблено для виправлення ситуації. Зберігається тотальна монополізація енергетичного сектору країни олігархами, зорієнтованими на Росію – ворога, зокрема й в енергетичній війні: понад 70% обл- та міськгазів належать Фірташу, 30% виробництва електроенергії та понад 70% видобутку вугілля – ДТЕК Ріната Ахметова. Остання контролює і майже третину постачання електроенергії кінцевим споживачем через свої обленерго, найбільші з яких Київенерго та Дніпроенерго. Низка обленерго належить уже згаданому російському олігарху Костянтині Григоришину.

Останнім часом стали помітними нові фаворити, які стрімко нарощують свою частку в найбільш прибуткових і стратегічних

менеджменту Ігоря Валерійовича з Укртрансфти та Укрнафти й навіть називають цей мотив визначальним у нещодавньому протистоянні. Єремеева вважають близьким до Ігоря Кононенка, бізнес-партнера й давнього товариша президента Порошенка.

Проте значно більше на увагу заслуговує постать іншого нинішнього фаворита – російського олігарха Костянтина Григоришина. Саме його креатурою вважається призначений за квотою БПП міністр енергетики Володимир Демчишин. Нещодавно депутат Верховної Ради від партії «Самопоміч» Лев Підлісецький звинуватив Григоришина в тому, що він установив тотальний контроль над оператором об'єднаної енергосистеми України держкомпанією «Укренерго» і здійснює там повну заміну кадрів «аж до начальників відділів». Із підступами Григоришина ЗМІ пов'язували також зрив контрактів на постачання південноафриканського вугілля для потреб українських державних ТЕС торік восени.

Є підстави остерігатися, що постать Григоришина може стати для президента Порошенка тим самим, що й фігура Фірташа свого часу для Віктора Ющенка. Григоришин і Порошенко – дав-

вод надпотужних трансформаторів «Супер», Запоріжтрансформатор, Сумське машинобудівне науково-виробниче об'єднання ім. М.В. Фрунзе та ін.). Попри своє українське походження, Григоришин є типовим російським олігархом, перспективи якого залежать насамперед від його зручності й корисності для Кремля. Сам він не лише громадянин РФ за паспортом, а й проживає в Москві, його бізнес тісно пов'язаний з російськими державними компаніями, де він має розгалужені зв'язки (Газпром, електроенергетична компанія «Інтер РАО ЕЭС» та ін.).

Принаймні два українські олігархи можуть незабаром запуснути амбітні політичні проекти, головною метою яких буде усунення від влади нинішньої коаліції або принаймні її основних дійових осіб.

В оточенні Коломойського не приховують намірів узяти реванш за поразку і приниження. Там категорично відкинули наміри гри в сепаратизм, але активізації участі в політичній боротьбі слід таки чекати. До цього захопчує закономірне розчарування частини громадян у політичних силах правлячої коаліції, насамперед президентській та прем'єрській. Під впливом прогнозованого погіршення соціально-економічної ситуації в країні можна очікувати наростання цієї негативної для влади тенденції. Водночас переорієнтація розчарованого електорату на Опозиційний блок, найімовірніше, буде мінімальна. Його рейтинг якщо й зростатиме, то насамперед завдяки активізації пасивного на минулих виборах традиційного виборця ПР та/або КПУ.

Таким чином, ті, хто думав, що перемога Революції Гідності означає кінець олігархату, жорстко прораховалися. Олігархат живий, він лише змінює, немов хамелеон, своє забарвлення. Про його остаточне знищення можна буде говорити тільки тоді, коли на головних постах у державі сидітимуть люди, які не тільки не замазані належністю до олігархату, а щиро ненавидять цю гідру, яка не дає й не дасть, доки буде живою, Україні встати з колін.

Олесь Олексієнко
«Тижень»
Колаж bignewsnetwork.com

В УКРАЇНІ

САНКЦІЇ ПРОТИ РОСІЇ
ЛИШАТИМУТЬСЯ
ЧИННИМИ

Євросоюз та Україна за підсумками самміту, який відбувся 27 квітня в Києві, ухвалили спільну заяву, що торкається питання російської агресії. Про це повідомив президент України Петро Порошенко у виступі для преси за підсумками самміту.

«Ми спільно закликали до негайного звільнення всіх незаконно затриманих заручників, включаючи нашу героїню Надію Савченко», – розповів він про цей документ. «В спільній заяві ми підтвердили незмінність політики Євросоюзу в питанні санкцій проти Російської Федерації», – наголосив Порошенко.

Як відомо, поточна санкційна політика ЄС передбачає, що санкції може бути повністю знято лише в разі повернення анексованого Криму. За умови виконання Мінських угод санкції можуть бути лише дещо послаблені. А в разі їх невиконання (навіть за збереження поточної безпекової ситуації) санкції буде посилено.

Президент Європейської Ради Дональд Туск додав, що в спільній заяві сторони закликали до відведення озброєння незаконних збройних формувань.

ОТРУЙНЕ НАСІННЯ
«РУССКОЙ ВЕСНЫ»

Для Одеси, Дніпропетровська, Запоріжжя, Херсона та Миколаєва готувалася доля «ДНР» та «ЛНР». Про це під час зустрічі з ветеранами Другої світової війни, учасниками АТО та волонтерами заявив 27 квітня президент Петро Порошенко.

«Миколаїв став надійним форпостом України на півдні. Навіть не віриться, що рік тому тут ще намагалися посіяти отруйне насіння «Русской весны», – зазначив він. За словами президента, для Одеси, Дніпропетровська, Запоріжжя, Херсона та Миколаєва «готувалася доля так званих «ДНР» та «ЛНР», де нині панують терор, безправ'я, насильство, тисячі загиблих і сотні тисяч біженців, розграбовані банки та зупинені

підприємства, людей позбавлено зарплат і пенсій».

«Вони й нині не полишають цих спроб. Кожного дня ми перекриваємо канали, якими з Росії намагаються експортувати тероризм в Україну», – підкреслив Порошенко. При цьому він повідомив, що нещодавно СБУ проводила операцію затримання терористичного угруповання, яке готувало вбивства політичних діячів, теракти та підриви громадських масових зібрань.

ЗА ЧАС ПРАВЛІННЯ
ЯНУКОВИЧА ДЕРЖБОРГ
УКРАЇНИ ЗРІС
НА 70 ВІДСОТКІВ

За часів режиму експрезидента Віктора Януковича держборг України зріс з 46 до 78 мільярдів доларів. Про це 27 квітня заявила міністр фінансів України Наталія Яресько.

«При режимі клептократії Януковича держборг України зріс до 78 мільярдів доларів», – сказала вона. При цьому, за її словами, держборг вже вдалося скоротити на 20%, проте через девальвацію гривні розмір обслуговування цього боргу для країни, що перебуває у стані війни, є надзвичайно великим і становить 13% ВВП.

Також Яресько підкреслила, що в таких умовах реструктуризація боргу є вкрай необхідною і має включати не тільки продовження боргу, а й зменшення ставки і його номінальної суми, щоб з 2020 року держборг не перевищував 71% ВВП, а його обслуговування – 10% ВВП.

МИХАЙЛО ЄЖЕЛЬ –
ПОСОЛ-ЗЛОДІЙ

Посла України в Республіці Білорусь Михайло Єжеля буде відкликано. Про це 25 квітня заявив під час брифінгу на Миколаївщині президент України Петро Порошенко.

«Мною прийнято рішення про його відкликання. Нині готуються відповідні документи та подання», – заявив Порошенко.

Як відомо, Генпрокуратура пред'явила підозру екс-міністру оборони Михайлу Єжелю в рамках розслідування кримінальних проваджень, що стосуються знищення тилового забезпечення Збройних сил України. М.Єжель був міністром оборони з березня 2010 до лютого 2012 року. Ще в 2013 році при владі Януковича генпрокуратура вважала, що можливий збиток від розпоряджень екс-міністра може становити 46,7 мільйона гривень.

Днями Міністерство закордонних справ України виступило із пропозицією відкликати посла України в Білорусі М.Єжеля й звільнити його із займаної посади.

У Генпрокуратурі повідомили, що розшукують Єжеля як підозрюваного у справі про розтрату державних грошей, але він втік до Білорусі. Нещодавно білоруська прокуратура відмовилась відповідати на запит української генпрокуратури стосовно того, чи справді екс-міністр оборони часів Януковича Михайло Єжель лікується в Мінську.

ЧОРНОБИЛЬ
ЗНОВУ ГОРИТЬ

Лісова пожежа, що виникла 28 квітня на території спеціального комбінату «Чорнобильська пуща» в зоні відчуження, є наймасштабнішою з 1992 року, проте ситуація контролюється. Про це заявив прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк журналістам на летовищі «Жуляни» (Київ) після повернення із зони пожежі.

«Ситуація контролюється, але це найбільша пожежа з 1992 року – горить щонайменше 400 гектарів лісу. Такого масштабу пожежі у нас давно не було», – сказав він і додав, що ситуація не критична: «До самої станції від лінії вогню майже 20 кілометрів. Наша Держслужба з НС там активно працює, щоб запобігти поширенню пожежі; радіоактивний фон від пожежі не змінився».

У свою чергу, заступник директора департаменту реагування на надзвичайні ситуації Держслужби України з надзвичайних ситуацій Микола Чечоткін не виключив, що причиною пожежі в зоні відчуження ЧАЕС міг бути підпал. Він пояснив свою версію наявністю окремих осередків займання. Разом з тим, Чечоткін зазначив, що версія необережного поводження з вогнем також не виключається.

Глава МВС Арсен Аваков повідомив 29 квітня, що ціною героїчних зусиль пожежників пожежу довкола Чорнобильської АЕС вдалося повністю погасити.

УКРАЇНОФОБ,
ЯКИЙ ЗБИРАВ БАГАТСТВА
НА ЗЕМЛІ

Під час обшуку в будинку Олега Калашнікова, якого застрелили 15 квітня біля його будинку на Подолі в Києві, знайшли велику суму грошей і цілу колекцію елітних рушниць. У гаражі вбитого українофоба стояли новісінькі Mercedes-Benz G55, Aston Martin та Rolls-Royce, загальна вартість яких сягає сотень тисяч доларів.

Гроші Калашніков чомусь зберігав посеред книжок у конвертах (по 1-2 тисячі доларів у кожному). По всій хаті були розвішені дорогі рушниці, наприклад, марки Benelli.

Слідчі винесли з будинку кілька картонних ящиків та портфель, відмовившись розкривати журналістам інформацію про їхній вміст.

Олег Калашніков – колишній офіцер Радянської армії й колишній народний депутат від Партії регіонів, головний організатор Антимайдану та побиття «тітушками» мирних демонстрантів під час Революції Гідності. Ще раніше, 12 липня 2006 року, група людей з Партії регіонів, головним серед яких був Олег Калашніков, завадила роботі телевізійної групи СТБ під стінами Верховної Ради. Вони силоміць відібрали касету у знімальної групи СТБ і brutalно побили журналістів.

ВІДПОВІДЬ ВЕРХОВНОЇ
РАДИ ПУТІНУ

Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман підписав рекомендацію українського парламенту Раді національної безпеки й оборони (РНБО) про введення персональних санкцій проти росіян, причетних до незаконного арешту й утримання у в'язниці української льотчиці Надії Савченко. Санкції пропонується ввести проти 35 осіб, включно з президентом Росії Володимиром Путіним.

У рекомендації Верховної Ради наголошується: «Метою й завданням ухвалення даної постанови є звернення до президента Російської Федерації із закликом дотримання Мінських угод й звільнення незаконно утримуваного народного депутата України VIII скликання Надії Савченко та інших громадян України, яких було взято в полон, всупереч їхньому бажанню перевезено на територію Росії й ув'язнено».

Окрім Путіна, до санкційного списку увійшли директор ФСБ Росії О.Бортніков, перший заступник адміністрації президента В.Володін, голова Слідчого комітету Росії О.Бастрикін, офіційний представник цього відомства В.Маркін, помічник президента В.Сурков та ін.

В.ГОНТАРСЬКА:
«ЕКОНОМІКА УКРАЇНИ
ДОСЯГЛА СВОГО ДНА»

Нині економіка України досягла свого «дна», але, починаючи з другого кварталу 2015 року, очіку-

ється поступове відновлення економічної активності, повідомляється на веб-сторінці Національного банку України (НБУ) з посиланням на виступ його голови Валерії Гонтаревої під час симпозиуму в Києві, який відбувся 25-26 квітня.

За інформацією НБУ, відновлення економіки очікується насамперед за рахунок позитивного впливу чистого експорту й використання виробничих потужностей. Також у другому кварталі очікується деяке поживлення споживчого та інвестиційного попиту.

Голова НБУ нагадує, що в цілому за 2015 рік очікується зниження реального ВВП на 7,5% у річному вираженні. Водночас НБУ прогнозує відновлення зростання ВВП в 2016 році, в тому числі його зростання за рік на 3%.

На думку голови НБУ, хоча

процес реформ дуже складний, головне, що його запущено. «Точку неповернення ми вже пройшли – 2014 рік став для України і для всього українського народу переломним», – відзначила Гонтарева.

Як відомо, падіння ВВП України в 2014 році порівняно з попереднім роком (без урахування окупованого Криму та частини зони АТО) становило 6,8%.

НА БУКОВИНІ ВІДКРИЛИ
ПОГРУДДЯ ДМИТРОВІ
ГНАТЮКУ

У Мамаївцях Чернівецької області – рідному селі народного артиста України Дмитра Гнатюка, якому нещодавно виповнилося 90 років, відкрили пам'ятник-погруддя ви-

датному співакові. Погруддя встановили біля корпусу, у якому планується розміщення музичної школи. Її назвуть на честь народного артиста України Дмитра Гнатюка. Автор погруддя – відомий український скульптор Валентин Зноба.

«Важливо, що погруддя Дмитрові Гнатюку відкривається за його життя. Дмитро Гнатюк показав світові Україну в найкращому світлі. Він – видатний народний дипломат. Ми ніколи не забудемо, як звучить з його вуст українська пісня», – сказала на відкритті пам'ятника голова управління культури Чернівецької ОДА Віра Китайгородська. Під час відкриття погруддя гості свята прослухали професійну гру оркестру, який складається з талановитих учнів музичної школи Мамаївців. Також на честь Дмитра Гнатюка присутні заспівали «Многая літа».

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

АМЕРИКА СЬОГОДНІ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

Президентська кампанія Гілларі Клінтон може закінчитися, так і не почавшись, у зв'язку зі скандалом після публікації в газеті The New York Times від 23 квітня 2015 року журналістського розслідування, передрукованого з книги Clinton Cash відомого журналіста Пітера Швейцера, який живе з дружиною Рейчел й двома дітьми на Флориді.

Книга не стала громом серед ясного неба. Повідомлення про те, що в 2015 році Harper Collins, одне з найбільших американських видавництв, публікуватиме розвінчувальну книгу, повна назва якої Clinton Cash: The Untold Story of How and Why Foreign Governments and Businesses Helped Make Bill and Hillary Rich («Гроші Клінтонів: нерозказана історія про те, як і чому іноземні уряди й компанії допомогли зробити Білла й Гілларі багатими»), «висіло» в світовій павутині ще з минулого року. 186-сторінкове розслідування походження й природи пожертв до Фонду Клінтона іноземними суб'єктами деякі засоби масової інформації (The New York Times, Washington Post, Fox News) отримали як «сигнальний примірник» ще до виходу книги в світ і розцінили її по-різному. Друкувати наважились не всі, засумнівавшись у доказовій базі розслідування Швейцера.

23 квітня The New York Times нагадала, що в 2010 році Держдепартамент та інші відомства США дозволили «Росатому» придбати 51 відсоток акцій компанії Uranium One з активами в Казахстані та США. «У той час, як росіяни прагнули отримати контрольний пакет уранової компанії, на рахунок Clinton Foundation раптом потекли гроші», - написала The New York Times.

У публікації йдеться про причетність Гілларі Клінтон, колишнього держсекретаря США, яка обіймала цю посаду протягом 2009-2013 років, до продажу російському провладному агентству «Росатом» канадської компанії Uranium One, яка управляла урановими копальнями в Сполучених Штатах. Частина інвесторів в Uranium One переказала пожертви до добродійного фонду Клінтонів під час продажу компанії між 2008 і 2010 роками за допомогою

Френка Джустри, канадського гірничодобувного магната. Він став найбільшим донором Фонду в той час, як обіймав посаду голови компанії, що володіла Uranium One.

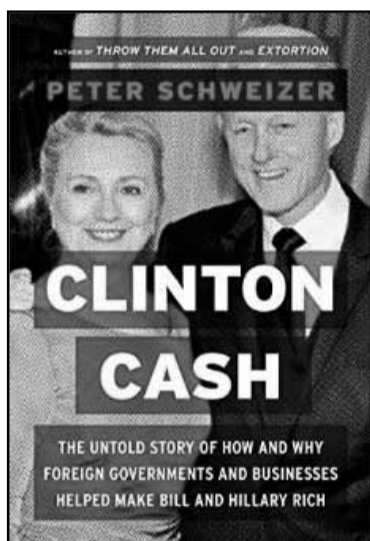
«Росатом» викупив акції з 30-відсотковою надвишкою до ринкового курсу. Й таким чином, з 2013 року провладна російська компанія почала контролювати 20 відсотків потужностей уранового виробництва США, стверджує видання Bloomberg.

Коли в 2010 році канадійці вирішили продати свою компанію російському держмонополісту «Росатом», угоді знадобився дозвіл американської влади, в тому числі Державного департаменту США, очолюваного Гілларі Клінтон, яка раніше виступала дуже жорстким критиком угод, що дають можливість передавати під контроль країн

Приведення Гілларі Клінтон до присяги після призначення на посаду державного секретаря США. Поруч з нею - чоловік Білл та донька Челсі

ГРОШІ КЛІНТОНІВ: РОЗКАЗАНА ІСТОРІЯ...

Обкладинка розвінчувальної книги Пітера Швейцера «Гроші Клінтонів»

з неоднозначними режимами стратегічні об'єкти й ресурси. Але цього разу Гілларі чомусь проявила дивну лояльність. Крім того, в 2010 році, в період продажу компанії, Білл Клінтон отримав 500 тисяч доларів (!) гонорару тільки за одну прочитану лекцію перед російськими чиновниками та бізнесменами.

Проблема ще й в тому, що Гілларі Клінтон, попри обіцянки, не оприлюднила низку солідних пожертв, які надійшли до фонду Білла Клінтона. Як відомо, Фонд назбирав майже 250 мільйонів доларів в основному від іноземних донорів. Частина коштів було отримано під час роботи Гілларі Клінтон на посаді держсекретаря США. Її рішення могли приносити користь донорам Фонду. Наприклад, українському олігархові Вікторіві Пінчуку, який у дружніх відносинах з Біллом Клінтоном, а також вважається найбільшим індивідуальним вкладником його Фонду.

Видання Newsweek повідомляло, що Гілларі Клінтон могла бути причетною до дозволу компанії Пінчука постачати в Іран залізничні деталі й труби, які в рамках міжнародних санкцій було заборонено постачати іранським підприємствам.

Як лише The Washington Post, Фонд Клінтонів визнав свої помилки в бухгалтерському звіті й пообіцяв забезпечити прозорість закордонних пожертв. Крім того, він підтвердив, що деякі з його донорів не були належним чином розкриті. Єдиним доказом причетності Гілларі до незаконних оборотів є час: люди, які виграли від продажу Uranium One, зробили пожертви у Фонд приблизно тоді, як було ухвалено позитивне рішення уряду США, чільним членом якого була Гілларі, очолюючи в ті часи Держдепартамент. І, навпаки, на користь Гілларі Клінтон свідчить той факт, що навіть якщо вона хотіла схвалити обладнання з продажу, у неї не було можливості зробити це самостійно. Комітет з іноземних інвестицій США (KII) складається не тільки з держсекретаря, а й з керівників міністерств фінансів, юстиції, внутрішньої безпеки, торгівлі, оборони та енергетики, а також керівника Управління торговельного представника США і Управління з питань науки та технологічної політики. Директор національної розвідки та міністр праці є голосуючими членами цього комітету, а за його діяльністю також спостерігали представники інших поважних організацій, таких як Рада національної безпеки й Бюро управління та бюджету. Версія, що Гілларі Клінтон

могла б переконати всіх цих посадових осіб, виглядає непереконливо. Американський журнал Commentary виявився більш різким у своїх висловлюваннях на адресу колишнього держсекретаря: «Клінтонам було давно відомо, що Гілларі балотуватиметься в президенти, і все ж вони, як і раніше, беруть участь у цій заздалегідь неетичній та потенційно політично катастрофічній акції. Те ж саме можна сказати щодо віддалення Гілларі Клінтон 30 000 листів електронної пошти, серед яких могли бути й докази обговорення продажу Uranium One. Усе це вкотре підтверджує думку про те, що Клінтони, в багатьох відношеннях, є неетичними, недобросовісними й живуть за подвійними стандартами. Вони вважають, що закони повинні застосовуватися до інших, але не до них». Фонд Клінтонів відмовився припинити збирання коштів від закордонних меценатів та урядів у той час, як Гілларі Клінтон була держсекретарем США. The New York Post зазначає, що таке фінансування повинно було бути зупинено, оскільки створює враження, що зовнішню політику США виставлено на продаж. І навіть після того, як сенатори від Республіканської та Демократичної партій «притиснули» її в 2009 році з вимогою зробити обмеження, вона відмовилася. Тепер підозри про можливий зв'язок між фінансуванням Фонду Клінтонів та дозволом на продаж уранових інтересів США повинні поставити Гілларі й Білла Клінтонів перед вибором: зрестися зарубіжних каналів фінансування або відмовитися від ідеї повернутися в Білий дім.

Гілларі Клінтон та її команда, здається, чекали, що всі засоби масової інформації в світі будуть працювати в унісон з її виборчою кампанією, як це було в 1990-ті роки, пише видання Politico. Але сьогодні все навпаки. Засоби масової інформації мають багато запитань щодо діяльності колишнього держсекретаря. ЗМІ повинні запитати Клінтонів, чи планують вони повертати \$2 350 000 внесків від російського уряду, переказаних на рахунок благодійного фонду головою Uranium One, а також величезного гонорару за виступ Білла Клінтона в Москві. Враховуючи, що ці пожертви не зазначено в жодному звіті, Клінтони повинні розглянути питання про можливість повернути ці кошти.

Багато хто сприйняв книгу Пітера Швейцера як замовну, давно сплановану, брудний піар, який запустили в тираж відразу, як тільки Гілларі Клінтон оприлюднила своє рішення йти в президенти. Сценарно так воно й сталося. Це саме запитання поставила телекомпанія CNN й її авторів, уточнивши, чи не планує він видати «розвінчувальний» матеріал й про головного потенційного кандидата від Республіканської партії, маючи на увазі Джеба Буша. На що Пітер Швейцер відповів, що саме над такою книгою з майже аналогічною назвою (Bush Cash) він нині працює й має намір випустити книгу через місяць чотирьох п'ять. Так що поживемо-побачимо. Але в будь-якому разі, це не буде рахунок 1:1. Хіба що для головних претендентів на Білий дім. Але в жодному разі не для електорату - простих смертних виборців, які, зрештою, завжди програють.

ЛЮДИ І ВЛАДА

Убивство поліцейськими 25-літнього Фредді Грея викликало масові протести не тільки в Балтіморі, а й в інших містах США

Чи знали ті троє поліцейських на велосипедах, коли вранці 12 квітня затримували 25-річного чорношкірого мешканця Балтімора Фредді Грея, у що вилетіть це затримання. Якби знали, то, напевне, були б більш акуратні в поводженні із затриманим. А так, не довго думаючи, зламали хлопцю хребет в зоні шиї й закинули його як річ у свій поліцейський вент.

Після цього Грея доставили до поліцейської дільниці, куди викликали медиків, бо затриманий був менше схожий на живого, ніж на мертвого. У шпиталі лікарі діагностували в Грея перелом хребта в області шиї й висловили поліцейським жаль з приводу його майбутньої долі. Бо шансів з такою травмою вижити вкрай мало. А травма ця полягала в тому, що за словами адвоката родини Грея Вільяма Мерфі, «його хребет було практично розшматовано брутальною силою поліцейських».

За версією поліції, Фредді Грей, побачивши поліцейський патруль на вулиці, раптово кинувся тікати. Коли поліцейські наздогнали його та помістили в поліцейський фургон, він нібито почав поводитись буйно, і тоді його руки та ноги взяли в наручники. Ці пояснення, втім, не дають відповіді на запитання, яким чином хребет Грея зламався.

Відразу після смерті Грея мер Балтімора Стефані Роулінгс-Блейк та комісар поліції Ентоні Батс спробували заспокоїти громадськість, запевняючи, що буде проведено прискіпливе розслідування обставин смерті Фредді Грея й винні будуть покарані. Однак афроамериканська громада міста думала інакше. Навчені гірким досвідом розправ поліцейськими в інших містах країни, вони розпочали масштабні протести.

На вулиці Балтімора висипали тисячі людей, серед яких були і явні погромники з місцевих банд. Для цих вбивство чорношкірого поліцейськими – чудова нагода палити й грабувати. Бо тільки в хаосі й вогні вони самореалізуються. На кадрах хроніки було видно, що деякі з «протестувальників» буквально сяяли від радості, що нарешті настав момент добре поживитися. І під прикриттям протестів обурених беззаконням поліцейських порядних людей ці типи відразу після похорону Ф.Грея почали грабувати магазини й підпалювати будівлі та автомобілі.

Тільки протягом вівторка, 28 квітня, згоріло 144 автомобіля й 19 будівель. Водночас було заарештовано 200 протестувальників. У Балтіморі оголосили надзвичайний стан.

БУНТ У БАЛТІМОРІ

Тільки протягом вівторка, 28 квітня, в Балтіморі було спалено 144 автомобіля

За даними поліції, 15 офіцерів було поранено через те, що в них кидали каміння та пляшки, двоє з них перебувають у шпиталі. Мер Балтімора Стефані Роулінгс-Блейк, яка виявилася в критичних обставинах абсолютно безпорадною, сказала, що влада використовує всі ресурси, аби повернути контроль над ситуацією. Вона заявила, що є чітка різниця між «мирним протестом тих, хто шукає справедливості» й «бандитами, які хочуть спровокувати насилля». Вона також повідомила, що на період розслідування від роботи усунуто шестеро поліцейських.

«Погромниками» й «злочинцями» назвав у своєму зверненні до нації тих, хто палив у Балтіморі поліцейські автомобілі й будівлі, хто грабував супермаркети й крамниці, й президент США Барак Обама. «Заворушення в Балтіморі підштовхують нас до необхідності провести загальнонаціональний критичний аналіз взаємин поліції та суспільства», – сказав Б.Обама. А відомий мільярдер Дональд Трамп, натомість, заявив: «Наш великий афроамериканський президент однозначно не зробив позитивного впливу на головні ризики, які так відкрито та із задоволенням руйнують Балтімор».

Після зіткнень у різних частинах міста спалахнули пожежі та розпочалися масові крадіжки. Мародери несли із охоплених вогнем крамниць все, що можна було поцупити – пиво, рідину для прання, туалетний папір, цукерки, консерви... Влада встановила в 620-тисячному місті комендантську годину, яка триває з 10-ї години вечора й до 5-ї ранку. В зв'язку із заворушеннями було зачинено всі публічні школи.

Губернатор штату Меріленд, до якого входить Балтімор, Ларрі Гоган віддав наказ залучити для придушення заворушень Національну гвардію. Він сказав, що це було «останнім засобом». За його словами – це було нелегке рішення. З введенням на вулиці міста патрулів Національної гвардії накар протестів вдалося трохи збити, однак вони поширилися країною. На знак солідарності з протестантами у Балтіморі на вулиці вийшли мешканці Нью-Йорка, Вашингтона, Бостона...

Зокрема, у Вашингтоні більш як 500 протестувальників взяли участь у марші протесту проти поліцейської сваволі. Гасла акції: «Расизм – хвороба, революція – ліки», «Зупинити расистський поліцейський терор!» та інші в тако-

му ж дусі. В Бостоні кілька сотень осіб зібралися на мітинг протесту навпроти головного офісу поліцейського управління міста. В Нью-Йорку мітинг на Юніон-сквер зібрав кілька тисяч учасників, котрі вимагали суворо покарати винних у смерті Грея поліцейських, скандуючи: «Немає справедливості – не буде й миру».

Попри тисячі поліцейських та військовиків, стягнутих до Балтімору, й введення комендантської години, правоохоронцям не вдається повністю стабілізувати ситуацію в місті. З настанням темряви протестувальники знову й знову виходять на вулиці, поліція застосовує слізогінний газ.

Комендантська година має тривати принаймні до кінця цього тижня. Останні події перевернули нормальне життя у Балтіморі, що лише за 60 кілометрів від столичного Вашингтона – у місті зачинено крамниці, не працює багато офісів. .

У середу, 29 квітня, поліція застосувала перцевий спрей та гумові кулі, щоб розігнати кількост протестувальників, які залишалися на вулицях у західній частині міста після настання комендантської години. Спочатку мітингарів закликали розійтися. Зокрема, поспілку-

ватися з ними прийшла мер міста. Утім, її слова протестувальники проігнорували.

Окрім того, кілька мітингарів спробували закидати полісменів камінням, у результаті чого з десяток найактивніших протестувальників потрапило за ґрати. Решту правоохоронці розігнали за допомогою спецзасобів. У інших частинах міста ніч проти середи минула мирно, утім вулиці міста патрулюють посилені поліцейські загони й Національна гвардія.

«Немає жодних гарантій, що в Балтіморі не спалахнуть нові заворушення. Але я можу гарантувати, що ми застосуємо всі ресурси, які є в нашому розпорядженні, щоб не дати протестному руху вийти з-під контролю і перетворитися на розбій і грабунки, як це було напередодні. Наше завдання – гарантувати безпеку мешканців Балтімора», – заявив губернатор Меріленду Ларрі Гоган.

Черговий спалах протестів проти сваволі поліцейських дехто знову намагається подати як протистояння білої й чорної рас. Насправді ж, в Америці вже давно немає расизму. Доказ цього – чорношкірі президент країни, губернатори, конгресмени, мери великих і малих міст, комісари поліції, міністри, генерали й адмірали, знамениті актори й спортсмени, бізнесмени, вчені, журналісти... Є інша проблема – жорстокості поліції, якій надано надто багато прав і мало обов'язків. Якщо в Європі поліцейський ставиться до людей, спокій яких він зобов'язаний охороняти, ввічливо і з повагою, то в Америці полісмен дивиться на тебе зі зневагою, ненавистю й зверхністю, немов на справжнього злочинця. Очевидно, настає час змінювати цю систему, відфільтрувати з поліції людей, схильних до садизму й жорстокості. Бо саме вони ламають людям хребти, не замислюючись над тим, до чого це може призвести.

З іншого боку, немає де правди діти: більшість тих, хто скоює злочини й правопорушення, належать до афроамериканської чи латиноамериканської громад. Саме представниками цих етнічних груп забито тюрми. Мабуть, державі необхідно йти в ці громади, виділяти гроші на боротьбу зі злиднями, які є супутниками криміналу, допомагати молодим афроамериканцям й латиноамериканцям з бідних родин отримати освіту і з'явитися на ноги, а не продавати в підворотнях наркотики, колотися, пити алкоголь, красти й байдикувати, розраховуючи на так званий велфер.

Проблеми ці намагаються не помічати ті, хто мешкає в розкішних палацах і не бачить, на що перетворюються в Америці цілі міста. Їм затишно й комфортно на своїх віллах, вони називають такі ексцеси поодинокими випадками, які, мовляв, не впливають на загальний плин щасливого американського життя. Впливають і дуже сильно. Це ще раз продемонстрував бунт у Балтіморі.

Хома Мусієнко
Спеціально
для «Нової газети»
Фото AP

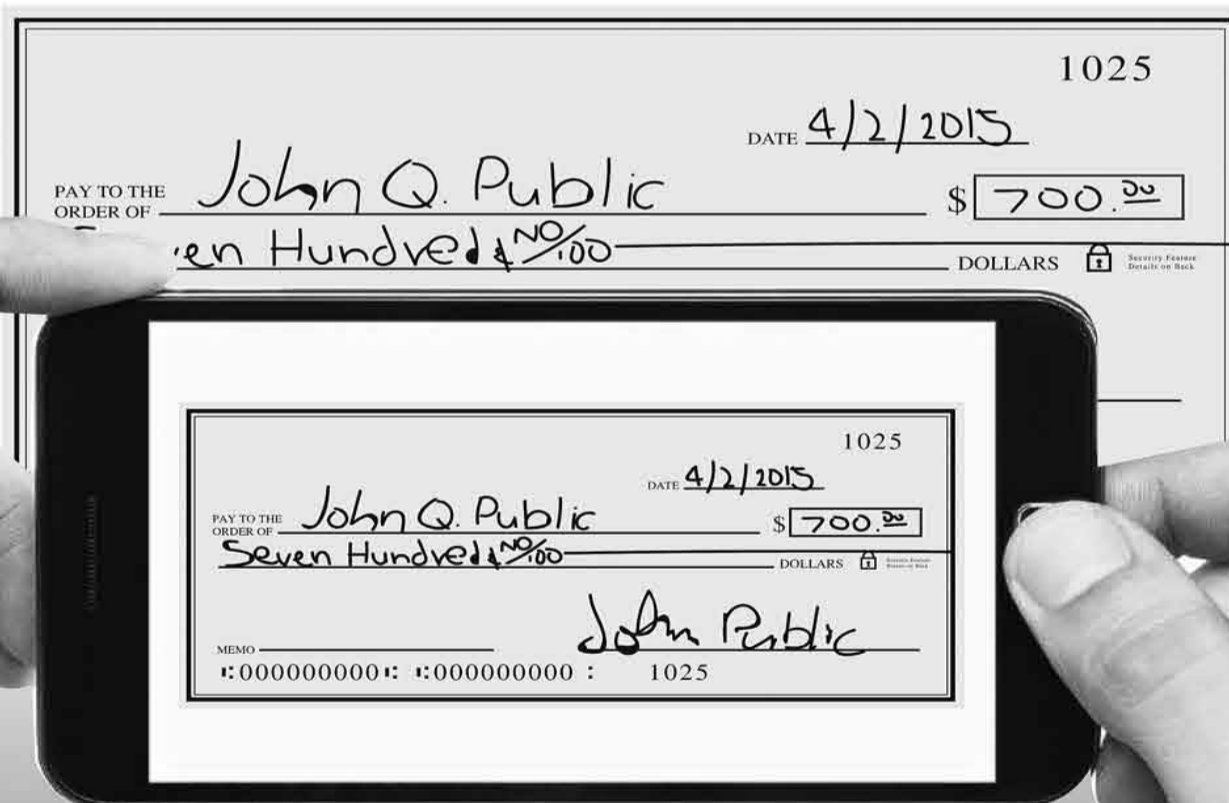

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

Сфотографуйте свій чек і відправте на рахунок

користуючись нашою
НОВОЮ мобільною програмою

ANDROID APP ON
Google play

Available on the
App Store

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079

Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Послуга доступна тільки членам кредитівки, що мають активний чековий рахунок.
Просимо прочитати "Truth in Savings" інформацію, щоб довідатися про всі вимоги
стосовно рахунків у кредитівці "Самопоміч".
Докладні інформації про цю послугу подані у www.selfreliance.com/disclosures/

Principal Office
851 Allwood Rd
Clifton, NJ 07012
973 471 - 0700

www.bankuke.com

Botany Village Office
237 Dayton Ave
Clifton, NJ 07011
973 772 - 0620

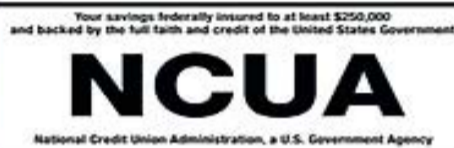
MORTGAGE SALE!

Limited Time Offer!

Purchase Application Fee: **\$0.00***

15% down payment with: **NO PMI****

30 Year Fixed Mortgage: **4.00% APR*****

*1-4 Family owner-occupied. Application fee includes Underwriting Fee, Appraisal Report, and Flood Search Fee. Borrower will be responsible for his/her attorney's fee, and all settlements between buyer and seller. At closing borrower will be responsible for interim interest and funding of an escrow account for real estate taxes and homeowners insurance. Limited time offer.

**PMI is Private Mortgage Insurance.

***APR is Annual Percentage Rate. Rates are effective April 28, 2015 and are subject to change.

Петриківка –
Душа України,
Культурний скарб, визнаний ЮНЕСКО

Управа та адміністрація Українського Музею
мають шану запросити Вас на відкриття виставки

9 травня 2015 р. від 7-ої до 9-ої год. вечора

Години Музею:
від середи до неділі
11:30 – 5:00

 Український Музей
222 East 6th Street, New York, NY 10003
T: 212.228.0110 • info@ukrainianmuseum.org
www.ukrainianmuseum.org

Страхування ЖИТТЯ – навіщо воно мені потрібне?

“
Особи, які б найбільше постраждали від
вашого відходу, потребують, щоб ваше
життя було застраховане.”

Телефонуйте:
888-538-2833

Наявне не в усіх штатах.

Saint George Ukrainian
Catholic Church invites you to

**39TH ANNUAL
ST. GEORGE UKRAINIAN
FESTIVAL**

FRIDAY / П'ЯТНИЦЯ
May 15th / 15 Травня
4pm-9pm

SATURDAY / СУБОТА
May 16th / 16 Травня
10am-9pm

SUNDAY / НЕДІЛЯ
May 17th / 17 Травня
10am-6pm

Українська Греко-Католицька
Церква Св. Юра запрошує на
**39-Й ЩОРІЧНИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ
ЦЕРКВИ СВ. ЮРА**

**NY City's Festival of Ukrainian
culture, music, dance, and cuisine**

**Фестиваль української культури,
музики та кухні у Нью-Йорку**

30 East 7th Street, New York, NY 10003

between 2nd and 3rd Avenues / між 2-ю та 3-ю Авеню

Main guests

- "Vatra" Ensemble (Lviv, Ukraine)
- Superstar vocalist Olya Fryz
- The Yavir School of Ukrainian Dance (Toronto, Canada)

Other performers include

- Syzokryli Ukrainian Dance Ensemble
- Ballroom Dance School "AdoreDance"
- Oros Sisters
- Nataliya Blyschak
- Maksym Lozynskyy
- Vasyl and Vladyslav Chornyy
- Danyil Blyschak and many more

**Festival Theme -
"One Ukraine!"**

**Тема Фестивалю -
"Єдина Україна!"**

We encourage our guests
to wear traditional Ukrainian
shirts and blouses!

Запрошуємо гостей
одягати традиційні українські
сорочки та блузи!

Гості фестивалю

- Ансамбль "Ватра" (Львів, Україна)
- Суперзірка-вокаліст Оля Фриз
- Школа українського танцю "Явір" (Торонто, Канада)

Інші виконавці

- Український танцювальний ансамбль "Сизокрилі"
- Школа бального танцю "AdoreDance"
- Сестри Орос
- Наталя Блищак
- Максим Лозинський
- Василь та Владислав Чорний
- Данило Блищак та багато інших

Saturday night "Zabava" at St. George Academy Auditorium, 9pm
Please call (212) 674-1615 to order a table

Суботня "Забав" в аудиторії Школи Св. Юра почнеться о 9рт
Замовлення столів за телефоном (212) 674-1615

Vendors and partners welcome! / Запрошуємо до співпраці партнерів та вендорів!

Most recent info and updates:
www.facebook.com/StGeorgesUkrainianFestivalNYC
Follow us on Instagram @st.george.ukrainian.festival
Reach us at festival.stgeorge.ugcc@gmail.com

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union
САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК
Федеральна Кредитова Кооперативна
Presenting sponsor / Генеральний спонсор

Детальна інформація та оновлення:
www.facebook.com/StGeorgesUkrainianFestivalNYC
Підпишіться на Instagram @st.george.ukrainian.festival
Пишіть на festival.stgeorge.ugcc@gmail.com

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Валі

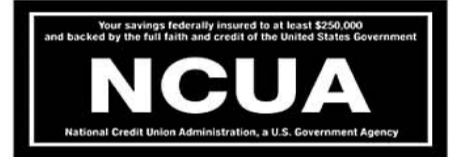
16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

Завантажте наш мобільний додаток для зручності контролю за рахунками!

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Serving the Ukrainian Community of Philadelphia
UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

INVESTMENT RESIDENTIAL & MIXED USE LOANS

Now Offering

3 Loan Terms:

6 & 12 Year Balloon Loans
12 Year Fixed Rate Loans

Available for: 1-4 family non-owner occupied properties
1-12 unit and mixed-use investment properties

Christina Hewko is USFCU's Business Loan Manager, with over 18 years of experience in helping people acquire funding to purchase and refinance investment properties.

To learn more about our real estate business loans, please contact Christina directly at christinah@ukrfcu.com or 215.725.4430 ext. 704

Looking to finance your investment project in Fairmount, Northern Liberties, Fishtown, Manayunk, or in the Northeast?

To receive any product or service by the USFCU, you must be a member of the USFCU by opening a share (savings) account. All new memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location). Please contact Christina Hewko (christinah@ukrfcu.com), Member Business Loan Manager, to learn more about the member business loan products we offer - 215.725.4430 ext. 704.

Federally insured by the NCUA.

ВИСТАВКИ

Відкрившись 14 лютого нинішнього року в співпраці з Музеєм театраль-ного, музичного та кіномистецтва України в Києві, виставка з успіхом триває до сьогодні. Як на мене, це одна з кращих виставок, які дотепер експонувалися в Українському музеї в Нью-Йорку. Підтвердженням тому є й зацікавлення нею не лише української громади, а й загальноамериканської – про оригінальні твори, привезені з Києва, які стали надзвичайно приємною несподіванкою як

манери живопису, прикметних ліній та відтінків визначають і внутрішньо-духовну сутність об'єкта – самого актора.

Вадим Меллер, як художник, активно співпрацював з драматичними й оперними театрами, зокрема, з провідним українським театром того часу «Березіль» Леся Курбаса. На жаль, у часи сталінської «м'ясорубки» разом зі своїм творцем і художнім керівником цей театр було знищено. «Березільську» пам'ять серед української Америки воскресили вцілілі актори Йосип Гірняк з дружиною Олімпією Добровольською, яким вдалося пробратися на Захід і знайти свій прихисток у Нью-Йорку.

Другим домінуючим художником на виставці українського авангарду є Анатоль Петрицький, ще один представник київської школи, який студіював також у Москві. Він спеціалізувався на сценографії й співпрацював з багатьма українськими театрами, в тому числі й з Молодим театром Леся Курбаса, де працював головним художником і де здобув багатющий досвід. На виставці представлено 35 його картин, серед яких, крім проєктів костюмів, широкопросторові панорами інтер'єрів цілих театральних сцен. Це особливо цікаві «композиційні розписи», виконані гуашем

у грайливій кольористиці. Анатоль Петрицький цікавий своїм розписом геометричного простору. Особливо характерні танцювальні костюми, виконані в цій манері. На відміну від Меллера, Петрицький у своїх замальовках увиразнює обличчя, в яких відкривається вдумливо захована внутрішність персонажа – актора. Темою його творчості є Бог-Отець, людина в іпостасях перекупки, бурсака, запорожця, чорта, смерті, ката, європейця, низки українських історичних постатей тощо.

Матвій Драк – ще один визначний художник тієї доби. На виставці кра-

«УКРАЇНСЬКИЙ АВАНГАРД»: ГОСТІ З МИНУЛОГО

Виставку «Український сценічний авангард 1910-1920-х років» (Staging the Ukrainian Avant-Garde of the 1910s and 1920s), яка експонується в Українському музеї в Нью-Йорку, представлено на популярному в США 13-му телеканалі

для мистецтвознавців, так і для любителів – «глядачів» мистецтва, вже кілька разів розповідав популярний американський 13-й телеканал, подаючи це як особливо цікаву новину нью-йоркського мистецького життя.

На виставці йдеться про час передового на той період (як у загальному, так і в українському сценічному житті) мистецтва, відомого під назвою кубофутуризм і експресіонізм, навколо якого точилися бурхливі дискусії. Були його непоборні прихильники й затяті противники. В кінцевому висліді, це дало гарний імпульс глід, про що незаперечно свідчать виставлені в Українському музеї в Нью-Йорку мистецькі твори.

Виставку «Український авангард» варто побачити не раз, бо вона багатогранна й викликає чимало запитань та вимагає особливої уваги. По-перше, це відпорошення скарбів минулого, вишуканої творчості призабутих українських митців початку ХХ століття. По-друге, це особливий, а можна сказати, подиву гідно високий рівень майстерного українського мистецтва того часу. І, по-третє, це взірць тісної гармонії художньої творчості зі сценічною драматургією.

На виставці експоновано 142 твори 16 художників – ескізи-замальовки різних костюмів для різних театральних постановок, п'єс і опер Києва і Харкова. Названі міста, на той час були центрами культурного життя України під російською окупацією. Мистецтво ж Західної України мало відмінне, інше дихання. Серед виставлених картин, що розміщено у центральній та бічних галереях музею, домінують праці відомого художника та педагога України Вадима Меллера, випускника київської школи, який студіював свій фах у мистецьких центрах Мюнхена й Парижа. До речі, одну з його праць – ескіз хореографічного руху (а це особливий жанр у мистецтві) – винесено на титульну сторінку каталогу, виданого спеціально до цієї виставки. В експозиції представлено 48 праць В. Меллера, основним змістом яких є переважно людина, чи, точніше, втілення її в костюмі актора. Його особливо барвисте й приємне для ока глядача застосування цікавої

Анатоль Петрицький. Ескіз костюма до вистави Лесі Українки «У катакомбах», 1921 р.

Олександра Екстер. Ескіз костюма до вистави В. Шекспіра «Ромео і Джульєтта», 1921 р.

Матвій Драк. Ескіз костюма Мавки з «Лісової пісні» Лесі Українки, 1926 р.

Василь Кричевський. Ескіз костюма міщанина до вистави М. Старицького «Богдан Хмельницький», 1920 р.

суються 6 винятково цікавих його картин-ескізів костюмів. Один із засновників Українського драматичного театру ім. Івана Франка в Києві, він з успіхом працював декоратором театрів Вінниці, Одеси, Петрограда.

Визначна художниця й педагог Олександра Екстер, яка навчалась у Київському художньому училищі та Парижі, була провідною представницею панівного в той час напрямку в мистецтві – кубізму й конструктивізму. На виставці представлено 5 її картин – переважно олійних замальовок унікальних костюмів у карикатурному вигляді.

Знаковий харківський художник Борис Косарев, вже відомий глядацькій публіці Нью-Йорка завдяки його персональній виставці, не так давно представлений в Українському музеї, презентований на нинішній експозиції 15 картинами. Це різнобарвні костюми, які стильно й закономірно вписуються у цілісність виставки.

Не менш цікаві картини багатогранного митця, скульптора, рисувальника й живописця, випускника Київського художнього училища Марка Апштейна, графіка Костянтина Єлеви – учня Михайла Бойчука, Василя Кричевського, презентованого двома проєктами костюмів полковника й гетьмана. Фавст Лопатинський, Мая Симашкевич, Олександр Хвостенко-Хвостов, Ніссон Шифрін, Валентин Шкляєв – за кожним з цих відомих, а подекуди й призабутих імен стоїть неповторний характер, бахання випередити час і ціла мистецька епоха.

Окремо слід згадати про розкішно виданий каталог у дбайливому опрацюванні Мирослави Мудрак, Тетяни Руденко й запрошених кураторів. Він є важливим ключем до дверей, що ведуть до українських мистецьких тенденцій початку ХХ століття й, безперечно, цінним і неповторним документом часу про унікальну виставку українського сценічного авангарду в Українському музеї в Нью-Йорку на початку століття ХХІ.

Микола Галів
Спеціально для «Нової газети»
Фото прес-служби Українського музею в Нью-Йорку

ВІДЛУННЯ ІСТОРІЇ

7 травня 1915 року, о 8-й годині 10 хвилин ранку за нью-йоркським часом, тобто рівно 100 років тому, красуня «Лузітанія» розділила долю красеня «Титаніка», затонувши у водах Північної Атлантики. Обидва пасажирські лайнери належали Британії, обидва були кращими зразками тодішніх суднобудівних технологій й обидва забрали з собою на дно тисячі людських життів. І якщо «Титанік» (завдяки блокбастеру Джеймса Камерона) знають сьогодні мало не всі, то «Лузітанія» потонула в набагато глибшій, ніж «Титанік», трясовині міфів, політичних інтриг та напівправди...

Це був той момент у хроніці Першої світової війни, коли Європа вже була перерита від Швейцарії до узбережжя Північного моря окопами. Англія й Німеччина змагалися за вплив у Північній Атлантиці, а США дотримувалися відносного нейтралітету з одним величким «але»: американські банкіри вмовили президента Вудро Вільсона на фінансові ін'єкції в британську воєнну промисловість. Кодекс честі інтерпретувався на морських трасах тоді доволі довільно. Британські судна часто пливли під нейтральними прапорами, а спантелічена Німеччина могла, забувши про етику, атакувати їх без попередження...

Саме таке трапилось з «Лузітанією», яка 1 травня 1915 року поверталася з Нью-Йорка до Ліверпуля з 1959-ма пасажирами на борту. В американській пресі того ранку було опубліковано звернення посольства Німеччини в США до пасажирів: мовляв, ви мандруєте на британському судні на свій страх і ризик, оскільки акваторію, прилеглу до Британських островів, оголошено Німеччиною зоною необмежених воєнних дій. Однак капітан Вільям Тернер заявляв репортерам не без бравади: «Що за жарти?!..» Мовляв, хіба ось такий розкішний плавучий «готель», у якого позаду ціла сотня швидкісних вояжів Атлантикою, не втече від якоїсь там торпеди?!

І все ж багато хто здав квитка. Банкір Роберт Деніел з дружиною Елоїзою, у яких позаду був «Титанік», вирішили цього разу не ризикувати. Посилаючись на здоров'я, відмовилась від вояжу й відома дизайнерка дамського одягу леді Дафф Гордон. Знаменита танцівниця Айседора Дункан, маючи певні фінансові труднощі, цього разу обрала скромніший пароплав Dante Alighieri. Мільйонер же Альфред Вандербілт проігнорував не тільки «ноту» Німеччини в газетах, а й отриману ним телеграму-повідомлення. Багатьох заспокоювало те, що такі, як Вандербілт, були в порту серед пасажирів, які чекали посадки.

Імідж «Лузітанії», яка від 1907 року безпечно снувала водними маршрутами Атлантики, вселяв надію. Та й причому тут «загроза атаки», коли в судна була репутація безневинного пасажирського лайнера з безневинним вантажем на борту?! Ніхто й гадки не мав, що потрапляє в замасковану «позолотою» пастку.

Мало хто знав, що ще в травні 1913 року (задовго до вбивства в Сараєво ерцгерцога Австро-Угорської імперії Франца Фердинанда) «Лузітанію» таємно було переобладнано й введено згодом до реєстру британського військового флоту в категорії «допоміжний крейсер». Тобто, «Лузітанія» була готова до війни й за міжнародними стандартами стала легальною мішенню для воюючої сторони – Німеччини. Надодачу, з осені 1914 року судно періодично заван-

7 травня 1915 року німецька торпеда влучила в правий борт британської красуні «Лузітанії»

«ТИТАНІК»-2

100 років тому у водах Атлантики потонув, торпедований німецьким підводним човном, британський трансатлантичний пасажирський пароплав «Лузітанія» з 1959 пасажирами на борту, з яких 1198 загинули

Ось такі набой з «Лузітанії», яка вже століття лежить на стометровій глибині за 18 кілометрів від південного узбережжя Ірландії, вперше було знайдено дослідниками в 2008 році

тажувалося в Нью-Йорку боєприпасами, що суперечило абсолютному ембарго США на подібні перевезення пасажирським транспортом – була б «Лузітанія» крейсером чи залишалася б лайнером. Цього разу на борту було 173 тонни контрабанди, зокрема мідь і латунь, 3-дюймові шрапнельні снаряди, набой та інше військове спорядження; однієї вибухівки було 10,5 тонни!

Однак ані компанію Cunard Steamship Line, ані Адміралтейство та уряд Британії не стривожило те, що пасажирів наражаються на смертельну небезпеку. Головним було – одержати дозвіл нью-йоркських митників, причому якийсь так, щоб орієнтувати газети. Річ у тім, що орієнтована на нейтралітет Америка публікувала списки морського експорту вже наступного дня; саме з газет шпигунська братія всіх мастей черпала

відомості про промисловоторгівельні контакти США з країнами, втягнутими в Першу світову війну. Однак британці досить швидко навчилися обходити гострі кути: на митному огляді пред'являли фальшиву накладну (маніфест) – для преси, а через декілька днів, коли судно на всіх парах уже мчало у відкритому океані, митникам доставлявся справжній маніфест. Цей маніфест «Лузітанії», «запечатаний» не тільки сургучем, а й резолюцією Вудро Вільсона – «Відкрито може бути тільки президентом США» – пролежав у архіві Департаменту фінансів США не один десяток років, доки не потрапив до рук Франкліна Делано Рузвельта. На порозі була інша війна – Друга світова, і Рузвельту було цікаво, що справді стояло за трагедією «Лузітанії»...

Багатьох дослідників довго приваблювала ось така версія:

британське Адміралтейство на чолі з першим його лордом (аналог військово-морського міністра) Вінстоном Черчілем підсунуло «Лузітанію» замість жертвовного ягняти, покладеного на вівтар святої, як йому здавалося, справи – залучення до війни нейтральних США. Переконаливо обмізкував її британський журналіст Колін Сімсон у своїй книзі Lusitania (Little, Brown & Co., 1973). Загибель 128-ми громадян США на борту «Лузітанії» й справді могла б втягнути Америку у війну. Тим більше, що за кілька місяців до цього Штати гостро попередили про це Німеччину (трохи спантелічену, правда, такою гостротою: адже в пропозиціях Німеччини до США від 5 лютого 1915 р. саме на безпеці пасажирів наголошувалось, а також на ігноруванні Великою Британією так званих «крейсерських правил» та введення тактики «атаки без попередження», включаючи і таран, маскування під цивільні судна та використання нейтральних прапорів).

Однак, і без наміру навмисне потопити «Лузітанію», її загибель лягла вічною ганьбою на уряди трьох держав – Великої Британії, Німеччини й США. Оскільки судно загинуло в сітях правил, регулювань та інструкцій, що межували зі злочинним самоуправством і сьогодні, за більш збалансованого міжнародного правового клімату, мали б іншу назву – «тероризм». Навіть після того, як судно пішло на дно, жодна з цих країн не зуміла втриматися на межі пристойності, пе-

рекручуючи факти та приховуючи невідповідні докази, а також використовуючи катастрофу як мотивацію політичних рішень. Маховик британської пропаганди аж захлинявся, обзиваючи німців «піратами». Під тиском Америки Німеччина затишила пасок на так званій «тактиці необмежених воєнних дій», але знову відпустила його в лютому 1917 року. Вкупі з «нотою Ціммермана» це остаточно підштовхнуло Сполучені Штати до війни. Американських doughboys (так їх звали через колір військової уніформи, що скидався на тісто – dough) вів у атаку клич: «Пам'ятаймо «Лузітанію»!..» А вдома, в Америці, почалося цькування німецьких іммігрантів. Навіть тих, що на фронт просились, не допускали в окопи, де було безпечніше. Дискримінація набирала диких форм: у іллінойському містечку Коллінсвіл, що неподалік від Сент-Луїса (штат Міссурі), трисотенна юрба замордувала до смерті, повісивши на дереві, німця-іммігранта Роберта Преджера, який, на думку тодішнього обивателя, мав купу «грівів» – не мав сім'ї, був на одне око сліпим, упертим та гострим на язик і цим скидався... звісно ж, на «шпигуна».

Втім, у хвилях від затонулої століття тому «Лузітанії» й сьогодні можна захлинутись... Якось довелось читати в інтернеті таке: «Кодекс шляхетності, що діяв на «Титаніку» (жінки й діти – в першу чергу!), на «Лузітанії» затоптали: кожен дбав про власну шкуру». Але ж хіба можна порівнюва-

ти психологічний мікроклімат «Титаніка» до «Лузітанії»? Там сподівалися, що ось-ось підоспіє поміч, а тут – боялися розділити долю «Титаніка». Це, по-перше. А, по-друге, там «тонули» довго – майже 3 години, а тут – всього 18 хвилин. Вибір був: пливи або тони. На шлюпки, як на «Титаніку», мало хто сподівався, хоча ними «Лузітанія» запаслася вдосталь. Сильний нахил носової частини судна перетворив їхній спуск на муку: з пошкодженого боку, що занурювався в воду, вони, мов гойдалки на ланцюгах, відлітали від борту на кілька метрів... Няня Еліс Лайнз з тримісячним немовлям на руках стрибнула, але опинилася у воді (завдяки довгим і густим косам була потім зягнута разом з дитям до шлюпки). З протилежного ж боку човни заносило на палубу. Продирявлені (від биття об борти) оголеними бортовими гвинтами, вони швидко тонули. Все це відбувалося на висоті в кількадесят метрів над водою. Деякі шлюпки зривалися вниз на натовп на палубі, або переверталися в повітрі, витрушуючи людей у воду. Десь серед них була й Лідія Грандідж з Йонкерса (штат Нью-Йорк) та її трирічна донька Єва-Марія, які, як клявся нещасний Артур Грандідж репортерам опісля, газет не купували й німецьку «ноту» не читали.

Усього шість шлюпок з 48-ми дочекалося на воді рятувальників. Багатьом у них пощастило вижити завдяки матросу Леслі Мортону, який витягнув з води добру сотню потерпілих. А дехто все життя молився за упокій душі 37-річного мільонера Альфреда Вандербілта. Навколо нього люди розгублено крутили в руках рятувальні жилети, встромляючи ноги туди, де мали б бути руки, і він учив, як це правильно робити (капітан Тернер, як і капітан «Титаніка» Едвард Сміт, за тиждень вояжу так і не спромігся на рятувальний тренінг з пасажирями). Якійсь молодиці він обіцяв знайти рятувального жилета, але, так і не знайшовши, віддав їй власний. І це при тому, що сам зовсім не вмів плавати. Однак без ознак паніки наказав своєму камердинеру зносити дитвору до рятувальних човнів. Отак їх обох і запам'ятали – з оберемками дітей попід руками, снуючих від човна до човна...

На жаль, не встиг Вандербілт позакидати до шлюпок усіх дітей: зі 129 затонуло 94. Усього ж 1198 осіб з 1959 знайшли свій останній прихисток на дні холодної Атлантики. Трапилося це біля берегів Ірландії, коли до Ліверпуля було рукою подати. Через туман капітану Тернеру довелося знизити швидкість до 15-18 вузлів, що робило судно зручною мішенню для торпеди. Капітан не на жарт тривожився: ще

звечора йому надійшла телеграма про активність німецьких субмарин. Але очікуваний крейсер Juno, який мав конвоювати їх у цій небезпечній акваторії, чомусь не з'являвся... В Адміралтействі, бачте, раптом згадали про вразливість

скасування конвою для «Лузітанії») зникли навіки. На думку знавців, саме контрабандна вибухівка (зокрема, нітроцелюлоза та алюмінієвий порох), а не самозагорання вугільного пилу чи бойлерів, призвела до катастрофи. Дві торпеди

атакувала британське вантажне судно Centurion. Навіть після двох торпед він протримався на воді майже півтори (!) години.

Заручившись попередженням в американській пресі, німці, мов невинні ягнята, за-

тисся, ніби «Лузітанія» опустіє в Нью-Йорку після їхнього оголошення в пресі. Постає питання: чому ж капітан Швігер, за своєю натурою взагалі-то м'який чоловік, зважився на подібне варварство, прекрасно розуміючи, що цивільні люди на борту «Лузітанії» є просто живою ширмою для контрабанди? Можливо, відповідь треба шукати в самій Німеччині, де пухли від голоду (внаслідок блокади Британією імпорту продовольства) не менш безневинні, ніж на «Лузітанії», діти? Та ясно одне: з «Лузітанією», як і з використанням німцями отруйних газів на фронті, були пущені на дно цивілізовані манери ведення війни, що існували до XX століття.

Серед пасажирів «Лузітанії» був, до слова, чоловік, який, прихопивши з собою дружину, наважився на небезпечну подорож, щоб зустрітися з кайзером Вільгельмом II. Це був Ельберт Габбард, автор популярного бестселлера A Message to Garcia. Письменник мав намір відмовити кайзера від війни й написати есеї, для якого вже й заголовок придумав – «Чоловік, що зняв яду з пекла». Однак намір не вдався. Габбарди навіть рятувальних жилетів у руках не тримали. Вони просто зачинили за собою двері каюти, і все. Вчинили так само, як і їхні моральні кумири на «Титаніку» – співвласник американської мережі універмагів Macy's Ісідор Штраус з дружиною Ідою.

Гідно опиралися паніці не один Габбард чи Вандербілт. Репортер з Торонто Ернест Купер підхопив на руки мале дівча, що відбилосся в метушні від своєї родини, і врятував йому життя. 52-річна вдова Елізабет Дакворт зі штату Коннектикут сіла веслувати, а коли їх підбрав рибальський траулер Reel 12, вона повернулася в шлюпку назад, де ще трималися на плаву люди. Власник книгарні з Бостона Чарльз Лоріат намагався підняти брезентові борти в розкладному човні, тоді як вони були скручені, закріплені по краю дерев'яного днища і, що найжахливіше, – обліплені людьми, які у відчаї опиралися: мовляв, він, негідник отакий, хоче зіпнути їх назад у воду...

Найжахливіше, що описували вцілілі «лузітанці», – це були люди за бортами шлюпок. Знеможені, в сажі й мазуті, поранені, з божевільними від страху очима, обдертими руками й охриплими голосами (якусь жінку навіть положили в воду), вони просилися підібрати їх. Шкода, їх не бачив головний винуватець трагедії – перший лорд Адміралтейства, майбутній британський прем'єр Вінстон Черчілль, який «зручно» відбув за кілька днів до цього до Франції.

Тетяна Маккой,
позаштатний кореспондент
«Нової газети»

Залізничний магнат, філантроп і любитель кінного спорту Альфред Вандербілт – герой «Лузітанії»

Одрі Перл – остання з уцілілих пасажирів «Лузітанії», те саме тримісячне немовля, з якою стрибнула в шлюпку няня Еліс Лайнз з Великої Британії. Померла 2011 року в 95-літньому віці; її няня прожила 100 років

Junо до торпедної атаки, тож спішно його відкликали, забувши повідомити про це капітана. Дивно, що напхана по саму зав'язку цивільними та вибухівкою «Лузітанія» комусь здалася «невразливою». Її змусили круто змінити курс на порт Квінстаун – прямо в пашу німецького підводного човна U-20...

Туман розвіявся, визирнуло сонце. Виднілося зелене узбережжя Ірландії. «Лузітанія» круто розвернулася, підставивши торпеді правий бік. Слідом за першим вибухом пролунав другий. Очевидці описували його як вибух зовсім іншого характеру й потужності, ніж від торпеди. Та й капітан підводки Вальтер Швігер поспішив відправити своїм шифровку: мов, послав «Big Lusy» на дно однією торпедою. Але уряд Британії, флот і його командувача Вінстона Черчілля така розв'язка, звісно, не влаштувала. Адже, як не крути, перевозити цивільних пасажирів разом з боєприпасами було воєнним злочином. Вдало перехопивши шифровку (від вересня 1914 року британці володіли ключем від військово-морського коду Німеччини), вони зробили кілька спроб заплутати слідство, підкинувши йому версію другої торпеди; деякі документи (включаючи телеграму з Адміралтейства капітану «Лузітанії» щодо різкої зміни курсу на Квінстаун та директиву, яка обгрунтувала б

Репортер з Торонто (Канада) Ернест Купер, який врятував життя 6-річній Гелен Сміт і допоміг їй знайти в ірландському порту Квінстаун рідну тітку – єдину вцілілу із семи осіб родини на «Лузітанії»

навряд чи потопили б 32-тонну «Лузітанію» за 18 хвилин. Днем раніше, 6 травня, U-20

являли: хіба ми винні, що нас не послушали?! Хоча не такі вже вони й простаки, щоб сподіва-

ЛИСТОНОША «НГ»

Наша адреса:
"NOVA ГАЗЕТА"

64-15 Dieterle Cres.
Rego Park, NY 11374

E-mail:
vlabunsky2002@yahoo.com

НЕХАЙ ЦВІТУТЬ У ВАШИНГТОНІ УКРАЇНСЬКІ ВИШНІ!

Доброго дня, дорога редакціє!

Вітаю з новим номером газети і чудовим матеріалом про Фестиваль квітучих вишень у Вашингтоні. Як швидко летить на чужині час. Напевне, багато швидше, ніж опадає цвіт сакури... З цим фестивалем в усій нашій родині й мене персонально пов'язано половину американського життя. А з якою любов'ю ми це робили! Пригадалося, як на Національному фестивалі квітучих вишень у Вашингтоні тричі (вперше в українській історії) були представлені «принцеси» від України – в 1999-му, 2000-му, 2001-му роках. Пригадуються величаві паради з українськими «принцесами» і синьо-жовтими прапорами, репортажі про нас на весь світ CNN, ABC, «Голосу Америки», українські однострої, українські вареники, зустрічі в посольстві України з українськими подарунками для «принцес» усіх 50 штатів... Це був романтичний, піднесений тиждень насиченої програми у Вашингтоні. З гідною українською присутністю.

Шкода, що українська громада в США й Україна надалі цю традицію не продовжили. Особливо сьогодні, коли Україна на слуху і їй так потрібна підтримка. А ще більше шкода, що цю сторінку призабуто, а може й «стерто» з української американської історії. Чомусь віриться, що з приходом до Вашингтону нового посла України ця традиція відродиться й серед японських сакур цювесни на берегах Потомуку квітватимуть й українські вишні. Слава Україні!

**З великою повагою до вашої газети,
Роман Лунь
Філадельфія,
штат Пенсильванія**

ПРО МАРІЮ – МАТІР НАДІЇ

Шановна редакціє!
З великою цікавістю, боєм і гордістю прочитала у вашій газеті від 23 квітня статтю про зустріч з мамою Надії Савченко Марією та інтерв'ю з її адвокатом. Найперше, хочу низько вклонитися цій мужній і мудрій жінці. Дуже вдячна, що ви надрукували розповідь матері «з перших

уст», бо тепер мені та й, напевне, не тільки мені стало зрозумілим, що Надя Савченко – це не образ «мучениці», витворений «бандеровськими» журналістами, як пишуть російські газети й розповсюджують тут, в Америці, деякі вихідці з Росії, які день і ніч дивляться російську телепропаганду. Прочитавши ці статті, я зро-

зуміла, що такою виховала Надю мама, бо й сама пані Марія – чесна, мужня жінка, яка безмежно любить свою Батьківщину. Дуже дякую вашим журналістам за ці такі потрібні публікації.

**Галина Мельник
Бруклін, Нью-Йорк**

Надії Савченко

Живи, дитинонько, живи
Для Матері й Родини!
І знову, пташечко, лети
У небо ясно-синє!
Зовсім без їжі, в самоті,
Твій дух - сталево-сильний!
Піднялась над усіма Ти
Орлицею в вершині!
Думками досягла Ти зір,
А серцем - всі глибини
Землі святої праотців
В потоці літ неспинних!
Незламна дівчино в вінку,
Ти розцвілась Весною!
І одяглась в вишиванку -
Найкращу свою зброю!
Талант Твій Землю облетів,
Портрет - усім відомий!
І кожен знає, де Твій дім!
І Ти - усім знайома!

Така близька! Така своя,
Немов моя дитина!
Неначе ще одна сестра
Для моїх доньки й сина!
Люблю Тебе, як Світло Дня!
Люблю, як Україну!
Надіє наша, ми - сім'я!
Душею ми єдині!
Молю Тебе, врятуй Життя!
Дитино наша люба!
Без Тебе в хаосі Буття
Страшенно сумно буде!
Тож збережи красу свою
І серденько безстрашне!
Благаю, прошу і молю:
ЖИВИ, НАДІЄ НАША!

Оксана Цісельська,
31 березня, 2015 року.

© Oksana Tsiselska, 2015

ДАР З НЕБЕС І ЗАПОВІДЬ «НЕ УБИЙ!»

Дорога редакціє!
З великою увагою читаю вашу газету, на сторінках якої ви багато уваги приділяєте людині, її призначенню й людським вартостям. Особливо в сучасному світі. Як лікар-християнин, також переймаюся цими вічними питаннями й хотів би поділитися з вами наболілим, порушивши таку болючу тему як аборт.

Реальна історія з життя однієї родини з Прикарпаття. Я знав цих людей особисто. Якби не знав, то також міг би подумати, що це новела, яких у сучасній літературі, особливо духовній, багато. Він, як і я, був студентом Івано-Франківського медичного інституту, а вона – медсестра міської лікарні. Одружилися рано й їхнє життя було розписане похвилинно: коли основна маса студентів просто вчилася, він в додачу ще й допомагав дружині доглядати за маленькою дитиною, працював ночами в лікарні, займався суботами науковою роботою й доглядав за старенькою самотньою бабцею, яка пообіцяла переписати на них житло після своєї смерті... Вона також розривалася між роботою, дітьми та городами. Але вони були щасливими.

«Незаплановано» вона завагітніла знову й вирішила народжувати. Лежала втомлена пологами на кушетці в коридорі, звідки її мали згодом відвезти до палати для мам, а лікарі в цей час займалися вже іншими пацієнтками. Мабуть, вона думала що засинає, але ні. В медичній цей стан називається клінічною смертю. Пізніше вона розказувала, як почула лагідний

чоловічий голос й подумала, що це її ангел-хоронитель, як летіла темним тунелем на світло маленького вогника й побачила двері, за якими була велика світлиця, встелена від підлоги до стелі гарними квітами й наповнена усміхненими дітьми. В ній сиділа вродлива дівка. «Не зачиняй дверей за собою», – попросила вона. «Чому?» – здивувалася молода мама. «Ще не час, в тебе є діти...»

Це було правдою – на неї чекали двоє синочків, одному з них в той день виповнилося два роки, а другий щойно прийшов у цей світ. Розплющивши очі, вона побачила стурбовані очі переляканих лікарів, що вовтузились біля неї в реанімаційній палаті. Біль проймав усе тіло, але вона знову жила...

Минув час, загоїлися рани, жінка завагітніла знову, і лікарі в один голос почали перекопувати її, що потрібно робити аборт. Бо не можуть більше ризикувати здоров'ям матері та дитини. І вони зважились на це.

Потім вже розповідав чоловік. Дружина була в гінекологічному кабінеті, а він сидів надворі на лавочці, схиливши голову на руки, й чекав, коли вона звільниться від «екзекуції». Тривога та відчуття вини не полишали його ні на мить. В якийсь момент почув незнайомий дитячий голос, підвів голову: перед ним у тумані стояло дуже гарне дитя в довгій сорочині, років чотирьох-шести й усім своїм поглядом докоряло йому: «Ну, що ж ти так...» Він не міг зрозуміти, що це все означає, але той день лишив, напевне, найглибший

шрам у їхньому подружньому житті.

Знову промайнули роки. Після того та жінка народила ще двох дітей. І хоч щоразу лікарі радили перервати вагітність, вони відмовлялися. Бо для них це було, немов «тест з неба». Вони витримали його. В них вирости прекрасні четверо синів, які всіма своїми вчинками дякують батькам за дане їм життя. Може, це просто гра цифр, а може, якийсь Божий задум, знак з небес, та згодом і третій їхній син прийде в цей світ в той же день і того ж місяця, що й попередні двоє. А четвертий, наймолодший, того ж числа, якого народилася його матір.

Воістину материнство – це Боже благословення. Є багато прикладів, коли люди хочуть мати дітей й готові платити лікарям будь-які гроші, але Бог їм не дає дітей і вони від цього страждають. У 10 заповідях Божих є «Не вбий». Християнські церкви забороняють аборт, бо вважають, що відразу з початку моменту вагітності в цей світ приходять нова душа і оселяється в ще не народженій дитині. За християнським світобаченням, аборт – це дітовбивство. Часто згадує документальний фільм, який багато років тому нам, студентам Івано-Франківського медичного інституту, показував тодішній доцент кафедри інфекційних недуг Грижак Ігор Гнатович – людина височенних духовних багатств, інтелекту та доброти, скромний, глибоко віруючий чоловік. Там показували аборт без прикрас. Плід, навіть будучи ще безформним, почи-

нає тремтіти, як людина перед стратою, і ухилиється від «ножа» ексекютора. А якщо плід вже мав обриси людини, то у видалених згустках крові можна розгледіти ніжку, ручку та ще якусь частинку порваного на шматки тіла маленької людини. Вибачте за такий натуралізм, неприємний і важкий для сприйняття навіть мені, лікарю за освітою (щоправда, я не гінеколог, а травматолог-ортопед), але я хочу, щоб жінки та їхні чоловіки знали правду: роблячи аборт, вони скоюють убивство. Не кажучи вже про фізичні травми для жінки й небезпеку бути безплідною після цього взагалі.

Потрібно навчити молодь і дорослих, як правильно запобігати небажаній вагітності. Не вдаватимуся в законодавчі акти, хоча переконаний, що необхідно узаконити такі уроки з обов'язковими тестами у всіх навчальних закладах. Тут велике поле для роботи українського духовенства й просвітиків саме української культури. Впевнений, що варто частіше проводити «уроки духовності», на яких наголошувати, що питання батьківства та материнства – це дар з небес. І якщо диявол так сильно засів у серце жінки, що вона все-таки захоче позбутися ще не народженого дитятка, дозволити їй зробити це можна лише в тих випадках, коли вагітність загрожує життю самої жінки чи судом доведено момент її згвалтування. Усе інше – від лукавого...

**Роман Панчішак,
лікар
м.Кармел, штат Нью-Йорк**

Дзеркало

ЦВІТЕ ВЕСНА

*Блискоче ніч перлиною Растреллі.
З гори збігає Боричів узвіз.
І солов'ї, пташині менестрелі,
всю ніч доводять яблуні до сліз.
Цвіте весна садами молодими,
шумлять вітри, як гості з іменин.
В таке цвітіння, князю Володимире,
тобі не важко бути кам'яним?*

Ліна Костенко

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Кілька тижнів тому у Вашингтоні, прогулюючись Капітолійським пагорбом, на Алеї слави звернули увагу на невеличку бронзову скульптуру шляхетного чоловіка, що стоїть у затінку могутнього дерева. Підпис нижче повідомляв, що це – Юліус Стерлінг Мортон. Оскільки ім'я-прізвище нам нічого не промовляло, хотілося довідатися більше, чим же заслужив цей чоловік честі ввійти до національного пантеону слави Сполучених Штатів Америки.

Юліус Стерлінг Мортон народився в штаті Нью-Йорк, у невеличкому містечку Адамс, виростав у Детройті, закінчив Мічиганський університет. Потім заручився з Каролайною Френч і гайнув до Небраска-ситі. Це був 1854-й рік. Небраски, як штату, тоді ще на американській адміністративно-політичній мапі не було. Місцина вразила його безпросвітною глушиною й майже цілковитою відсутністю дерев. Йому там бракувало інформації, середовища й... повітря.

Стерлінг Мортон заснував газету Nebraska City News, щоб доккола неї гуртувати людей, і заклав підмурок власного дому. Це був не просто 52-кімнатний будинок, а справжнісінька копія Білого дому. Сьогодні в ньому знаходиться музей, який належить заповіднику Arbor Lodge State Historical Park. Земля в Небрасці на ту пору цінністю не вважалася – бери, скільки хочеш, що з нею в такій глушині робити?! Юліус Стерлінг Мортон 160 акрів обійстя доккола свого «Білого дому» обсадив деревами чи, точніше, цілим садом і закликав небраскців посадити біля свого дому бодай одне дерево.

Дерева з юності були особливим зацікавленням Мортонів. Тепер він замовляв їх з усього світу. Небраський «Білий дім» дуже скоро став нагадувати острів посеред оксамитового океану – в мастьку Мортонів з'явилося 270 видів найрізноманітніших дерев та кущів. Особливе місце посідали яблуні. З роками вони постарили, але нові власники, які приходили на зміну старим, дбали про сад Мортонів з особливою любов'ю й підсаджували Golden Delicious, Jonathans, Jonadels...

Юліус Стерлінг Мортон був губернатором Небраски, міністром сільського господарства США. Але в американську історію він ввійшов як «батько Arbor Day» – національного Дня дерев. У 1872 році на засіданні управління сільського господарства Небраски тодішній його секретар Юліус Стерлінг Мортон запропо-

нував щорічно проводити день озеленення території. Учасники засідання підтримали його одностайно, мешканці штату – також. Акція мала шалений успіх. Того року в квітні, під час Дня дерев, в Небрасці було висаджено понад мільйон (!) дерев. Через десятиліття цей день став офіційним святом штату. Через століття, в 1970-му, – національним святом Америки, який почали називати Днем землі. У 1937 році Небраска подарувала бронзову скульптуру Юліуса Стерлінга Мортонів (ту саму, яку ми бачили) Національному залу слави, що на Капітолійському пагорбі в столичному Вашингтоні, щоб увічнити образ свого земляка в пам'яті американського народу.

Побудувати дім, посадити дерево, виростити сина... Юліус Стерлінг Мортон прожив своє життя гідно й був найповнішим уособленням цієї класичної форми.

Побудувавши дім й заповівши його громаді, виплекавши сад і навчивши садити дерева інших, він виховав сина, прищепивши йому

Мортон-арборетум (штат Іллінойс)

НУДЕМ ЖИТТЯ НІКОДИ НЕ БУВАЄ

В останню п'ятницю квітня Америка відзначила Arbor Day – День дерев

Наша довідка: Arbor Day (з латини «arbor» – дерево) – дослівно День дерев, свято озеленення доккілля. У США – Національний День дерев, який святкують в останню п'ятницю квітня. Крім того, кожний штат у інший день має свій Arbor Day.

Засновником цієї традиції став Юліус Стерлінг Мортон – американський журналіст, ботанік, фермер, міністр сільського господарства за президентства Гровера Клівленда. Перший день висадження дерев відбувся 10 квітня 1872 року в Небраска-ситі (штат Небраска), де з ініціативи Мортонів було висаджено більше мільйона дерев на всій території штату.

У 1972 році в Америці засновано спеціальну фундацію – National Arbor Foundation, яка проводить велику екологічну просвітницько-організаційну діяльність.

У США сьогодні росте 8 відсотків усіх світових зелених насаджень, більше, ніж було 100 років тому. Національне дерево США – дуб.

Arbor Day відзначається в усіх американських штатах та багатьох інших країнах світу. Наприклад, в Україні цей день називають Днем доккілля, Південній Кореї – Днем любителів дерев (Tree Loving Day), а в Японії святкують цілий Зелений тиждень (The Greening Week).

«Арборетум» з латини – це «колекція дерев і кущів». Мортон-арборетум – гігантський дендрарій. У ньому 222 тисячі дерев та кущів майже 5 тисяч видів. Велику частину парку займають цілі фрагменти лісів та прерій. Тут багато тематичних садів – Сад дітей, Сад-лабіринт, Сад ароматів, Сад живої огорожі, Сад чотирьох сезонів...

У зелених володіннях Мортонів дітей навчають вирощувати дерева з трьох років й доглядати за ними все життя – подібно до того, як вчать їх читати, писати й розуміти світ, що їх оточує.

Пам'ять про батька живе не лише в дубах і черешнях, а й під склепінням тутешньої бібліотеки його імені, в якій зберігається більше 27 тисяч книг та журналів про рослинництво та дику природу.

До батьківської Arbor-філософії Джой додав ще один елемент – музику. У 2013 році в Мортон-арборетумі з'явився новий партнер – Чиказький симфонічний оркестр. І тепер щоліта в цьому живому саду-лісі-заповіднику під відкритим небом відбуваються прекрасні концерти класичної та камерної музики.

На початку 1906 року еколог Гіффорд Пінкот, голова служби лісів США, попросив президента Теодора Рузвельта звернутися до учнів публічних шкіл з промовою про необхідність збереження доккілля. 15 квітня 1907 року Рузвельт видав прокламацію «Arbor Day Proclamation to the School Children of the United States» про нагальну важливість дерев і лісів і необхідність освітніх програм про їхнє збереження й примноження.

Дерева пам'яті на Ground Zero в Нью-Йорку

велику любов до живого світу, з яким людство постійно конфронтує. Джой Мортон – син Юліуса Стерлінга Мортонів став успішним підприємцем, власником Morton Salt Company – найбільшого ви-

робника харчової й промислової солі в Північній Америці, але завжди пам'ятав слова батька про те, що людина повинна не лише експлуатувати землю, на якій живе, а й прикрашати її. В 1910

році на околиці Чикаго, в містечку Лайслі, він придбав 400 акрів землі, потім докупив ще 1300 і перетворив її на «живий музей» під відкритим небом, відомий тепер як Мортон-арборетум.

«Білий дім» Стерлінга Мортон в Небраска-ситі, з якого почалася всеамериканська «зелена історія»

Пам'ятник президенту Тедді Рузвельту біля входу до природничого музею в Нью-Йорку

Джон Мьюр біля секвої у національному парку Йосеміті (штат Каліфорнія)

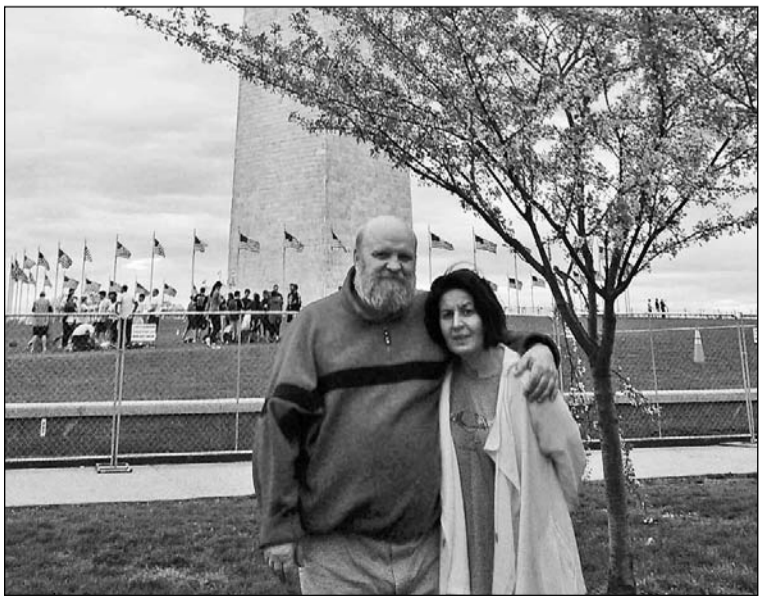

Фото на згадку. Біля сакури, висадженої вашингтонськими школярами на Arbor Day

Якщо говорити про «роль особи в історії озеленення Америки», то особливе місце в ній відведено саме 26-му президенту США Теодору Рузвельту, чий пам'ятник стоїть при вході до Музею природничої історії в Нью-Йорку й якому відведено одну з найголовніших ролей у знаменитому фільмі «Ніч у музеї». І не лише з суто символічних чи церемоніальних міркувань.

У 1884 році після смерті дружини (вона померла через кілька днів після пологів) й матері, які відійшли в кращий день в один день, Теодор Рузвельт вирушив до Північної Дакоти, на ранчо, щоб захватитися від болю й людських очей і спробувати знайти в собі сили повернутися до життя. Мовчазні, безплідні, суворі довоколишні землі стали для Рузвельта матеріалом для роздумів. На ранчо він провів з перервами більше двох років і пізніше написав про це цілу сповідь, основним лейтмотивом якої стали слова, які він потім часто любив повторювати: «Роби те, що можеш, з тим, що маєш, там, де ти є...»

Повернувшись у політику, він асоціював себе з невидимою лінією горизонту, життям ковбоя з Дикого Заходу й бажанням зробити світ кращим, принаймні, не роблячи його гіршим. У 1924 році науковці почали досліджувати ті землі на предмет придатності для закладки парку. Через десять років, в 1934-му, тут розмістились табори Громадського корпусу охорони природних ресурсів. Тепер тут Національний парк імені Теодора Рузвельта.

Теодор Рузвельт прославився не лише як політик, а й як натураліст, людина, яка «мала серце» до живої природи. Особливу увагу він приділяв охороні дикої природи, створивши охоронну систему, яка законсервувала частину лісових і мінеральних ресурсів, добившись п'ятиразового розширення площ національних парків і заповідників на території США. Хоча за чутливим серцем ховалася неймовірна сила волі.

14 жовтня 1912 року, коли під час передвиборної кампанії Теодор Рузвельт збирався виступити з промовою перед виборцями в Мілвокі, в нього вистрелив Джон Шренк. Пуля прошила груди, пробивши спочатку футляр від окулярів і рукопис з промовою, що лежав у внутрішній кишені. Рузвельт, як досвідчений мисливець, добре розуміючись в анатомії (якщо не кашляє кров'ю, то куля не пробилла легені), відмовився від негайної медичної допомоги, виголосив промову, стоячи пораненим півтори години. «Пані й панове! – почав він. – Не знаю, чи ви розумієте, що в мене тільки що стріляли, але лося так просто не застрелиш...» (лось тоді був символом новоствореної Прогресивної партії Тедді Рузвельта). Потім лікарі встановили, що куля ввійшла в груди, але не пробилла легені; було б небезпечніше її виїмати, аніж залишити. Рузвельт носив цю кулю в грудях до кінця свого короткого (всього 60 років) життя.

Він справді мав надзвичайно добре серце. Про це знають всі діти планети, пригортаючи до грудей Teddy Bear – доброго пухнастого ведмедика. За найпоширенішою версією, Teddy Bear з'явився на світ завдяки президентові Т.Рузвельту, який наприкінці 1902 року на полюванні пожалів ведмежа. Насправді це був гігантський американський чорний ведмідь, загнаний мисливською командою з собаками й прив'язаний до дерева. Щоб догодити президентові та його мисливським амбіціям, Рузвельта запросили пристрелити звірину, але він відмовився це зробити. Історія потрапила в газетні карикатури, але з часом була адаптована з кон'юнктурних міркувань, і ведмідь перетворився на маленьке симпатичне ведмежа (зокрема, у «Вашингтон пост» від 16 листопада 1902 року). Деталі історії з часом розмилися, залишилася головна – Тедді (прізвисько Рузвельта), який відмовився стріляти у беззахисного звіра.

Ця подія стала приводом для численних жартів. Зокрема, в одній з карикатур делегація ведмедів вимагала від Рузвельта підписати з людством пакт про ненапад.

Одну з карикатур помітив власник крамниці іграшок у Нью-Йорку Моріс Міктом, і його дружина пошла першого іграшкового ведмедика, на кшталт того, що був на карикатурі. Ведмежа виставили у вітрині поруч з карикатурою на президента США й назвали його «Тедді». У той же день десятки людей звернулися до крамниці з проханням виготовити для них таке ведмежа. Торговець звернувся до президента Рузвельта зі спеціальним листом і попросив дозволити дати його ім'я цій дитячій забавці. Добрий Тедді, звичайно ж, погодився. У 1903 році Моріс Міктом заснував компанію Ideal Toy Company, яка поставила випуск ведмедиків на потік, але припустився рокової помилки – не запатентував. Тому на оригінальну ідею сьогодні претендують й інші.

«Якби відбулася війна між дикими тваринами та її величчю людиною, я став би на бік ведмедів», – заявляв Джон Мьюр, відомий американський природоохоронець, ідеолог природоохоронного руху, з яким Теодор Рузвельт підтримував зв'язок особисто. Джон Мьюр – це ще одне ім'я в «зеленій історії» Америки. Шотландець, який у 1849 році емігрував разом зі своєю родиною до Сполучених Штатів і вважається основоположником справи заповідників у США. На відміну від інших титанів американської природоохорони – Генрі Торо, Олдо Леопольда, не визнаних за життя їхніми сучасниками, Джон Мьюр був дуже популярний. Його називали «містичним екологом». Етичні, естетичні та теологічні ідеї Мьюра об'єдналися в науковий натуралізм, підкріплений пантеїзмом. Мьюр стверджував, що «жоден з ландшафтів природи не є потворним, оскільки він є диким, а значить Божим». Це було дуже важливе в ідеологічному плані твердження, що означало революційний переворот в людському оцінюванні дикої природи.

Мьюр визначав дику природу як первісно моральну, прекрасну й священну. Дика природа, на його думку, існує насамперед для себе і свого Творця. Для Мьюра дикий ліс був святіший, ніж усі церкви, побудовані людьми у відриві від землі, без думки про її збереження.

«Я живу тільки для того, щоб відкрити очі людям на найголовнішу церкву – дику природу», – писав Мьюр в 1874 році, намагаючись переконати Конгрес у необхідності створення національного парку, подібного до Єловстонського. 30 вересня 1890 року закон про Національний парк Йосеміті в Каліфорнії, другий в Америці, разом з обґрунтуванням Мьюра, було ухвалено обома палатами Конгресу. Це був перший у світі закон, спрямований на захист дикої природи. Він ознаменував собою великий триумф, але Мьюр знав з досвіду, що без жорсткого контролю навіть закон не вбереже природу від утилітарних інстинктів. Тому в 1891 році було створено Асоціацію захисту Йосеміті та Єловстоуну. Одночасно Мьюр обмірковував план створення державної служби, яка «мала б можливість зробити що-небудь для природи і втішити гори».

4 червня 1892 року адвокат Воррен Олні і ще 27 осіб заснували Сьєрра-клуб, метою якого було заручитися підтримкою суспільства та уряду в справі захисту лісів та інших об'єктів гір Сьєрра Невада. Джон Мьюр був одностайно обраний президентом Сьєрра-клубу, пробувши на цій посаді 22 роки, аж до самої смерті.

«Я хотів бути таким «секвойним» (від дерева секвої – ред.), щоб проповідувати земні ліси всьому світу, що походить від божественної краси дикої природи», – писав Джон Мьюр. На його думку, в усі часи, від Христа й до нього, Бог піклувався про дерева, рятуючи людей від хвороб, бурь і повеней, але він не може захистити їх від дурнів – тільки дядько Сем може зробити це...

Arbor Day в Америці святкують по-різному: надсилають пожертви на озеленення, купують садженці, беруть участь у різних «recycling programs», просто йдуть до лісу-парку-скверу, щоб насолодитися весняним цвітінням або продовжують у деревах життя – найрідніших людей і власне. Чомусь саме про це думається, милуючись цвітом калини, яку посадила колись біля хати мама, чи обнімаючи дубки, які ми висадили перед випускним вечором усім класом, клянучись один одному у вічній дружбі... Мабуть, тими самими почуттями керувався ізнаменитий «візажист землі» Пітер Вокер, глянувши одного дня на пошрамовану грушу – єдине вціліле дерево на місці трагедії 9/11 й вирішивши на «Ground Zero» висадити понад 400 дубів – меморіальний сад Swamp White Oak trees. У пам'ять про тих, хто пішов звідси у вічність. Водночас вселяючи людству надію і віру у відродження. Як символ того, що життя – чи то дерева, чи то людини – ніколи не буває «нулем»...

Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський

Download our App!

Завантажте наш мобільний додаток для всіх ваших фінансових потреб

Search for **Ukrainian Federal Credit Union**

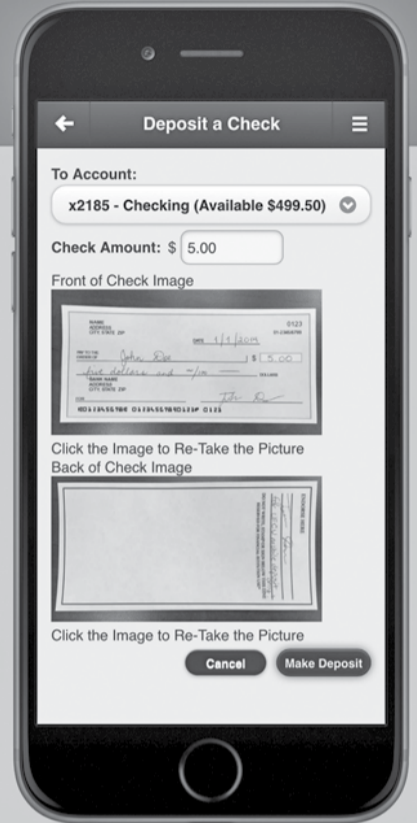

Download on the
App Store

GET IT ON
Google play

- ▶ Deposit checks
- ▶ View balances
- ▶ Make transfers
- ▶ Pay bills & more!

UKRAINIAN **УКРАЇНСЬКА**
FEDERAL CREDIT UNION ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

877.968.7828

www.rufcu.org

MAIN OFFICE | 824 East Ridge Road, Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH
LOCATIONS

ALBANY NY
518.266.0791

SACRAMENTO CA
916.721.1188

SYRACUSE NY
315.471.4074

BOSTON MA
781.493.6733

PORTLAND OR
503.774.1444

BUFFALO NY
716.847.6655

VANCOUVER WA
306.597.2096

WEBSTER NY
585.545.6276

Federally insured by NCUA | EQUAL HOUSING LENDER

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

ІМІГРАЦІЙНІ СПРАВИ – ЗУСТРІЧ У НЬЮ-ЙОРКУ

ІМІГРАЦІЙНИЙ АДВОКАТ АНДРІЙ СЕМОТЮК
ЗАПРОШУЄ НА ДОПОВІДЬ ПРО ІМІГРАЦІЙНІ СПРАВИ,
ЯКІ МОЖУТЬ ДОПОМОГТИ УКРАЇНЦЯМ У США ТА ЗА КОРДОНОМ

КОЛИ: НЕДІЛЯ, 31 ТРАВНЯ 2015 Р., 1:30 ГОД. ПО ПОЛУДНІ.
ДЕ: УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СВ. ЮРА В НЬЮ-ЙОРКУ, 30 EAST 7-TH STREET.

ВСТУП – ВІЛЬНИЙ. ЩОБ ОТРИМАТИ ДЕТАЛЬНІШУ ІНФОРМАЦІЮ,
ПИШИТЬ НА АДРЕСУ: ANDY@MYWORKVISA.COM

ПРОПОЗИЦІЯ ПРАЦІ

Будинок відпочинку «Ксеня» в Кетскільських горах, який активно діє цілий рік, шукає подружню пару середнього віку з легальним статусом в Америці – для господарської роботи та обслуговування в ресторані. Забезпечуємо платнею, проживанням та харчуванням.

Додаткова інформація за телефоном :
(518) 263-4391

ДИЗАЙН; ВЕРСТКА

МАКЕТУВАННЯ

Професійний дизайнер з великим досвідом роботи пропонує свої послуги в оформленні рекламних буклетів, брошур, книг, постерів та ін.

Детальна інформація в редакції газети.

"Нова газета" - український громадсько-політичний тижневик. Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку. Видавець і головний редактор - Валентин Лабунський. Власний кореспондент у США - Катерина Кіндрас. Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук. Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly. Established October 2008 in New York. Publisher and editor-in-chief - Valentyn Labunsky. Correspondent in USA - Kateryna Kindras. Correspondent in Ukraine - Vasyl Tuhluk. Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints with the author of a printed material. Authors of printed materials are fully responsible for the content of their commercial Ads. Editorial Office: 64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374. Advertising Department: Tel.: 917-324-0359. E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com. Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO. Ціна договірної.

СПОРТ І ДОВКОЛА

БРАТИ КЛИЧКИ НА РИНЗІ...

Чемпіон світу з боксу у суперважкій вазі українець Володимир Кличко захистив у суботу, 25 квітня, свої чемпіонські титули в бою з американцем Браянтом Дженнінгом у Нью-Йорку, на ринзі знаменитого Madison Square Garden.

За підсумками 12 раундів усі три судді віддали перемогу українцю – двічі з рахунком 116:111 та 119:109. Для Володимира ця перемогла стала 64-ю на професійному ринзі при 53-х нокаутах.

Хоч цей поєдинок виявився, напевно, для нього найважчим після бою з Дейвидом Хеєм, що відбувся вісім років тому. Незважаючи на свій короткий стаж у професійному боксі, Дженнінгс виявився гідним суперником. У бою з Кличком він був швидким, вмів захищатися й інколи добре атакував. Якби Браянт активніше та винахідливіше діяв в атаці, то в нашого Володі були б набагато серйозніші проблеми, ніж розсічення під лівим оком, отримане після чергового «пірнання» американця.

Перший раунд і майже весь двобій Володимир Кличко проводив обережно. У другій трихвилинці він спробував підключити до бою свою грізну праву руку й відразу пройшла ефективна й ефективна «двічка». Взагалі ж з правою рукою у Володі в цьому бою були проблеми, чи то через незвичний

Фрагмент бою між Володимиром Кличком та Браянтом Дженнінгом

(його називають філадельфійським) стиль суперника, чи то через якісь інші причини. Дженнінгс же завдяки своєю більшому розмаху рук намагався «пірнати» й бити Кличка своєрідним «кросом». Багато цих ударів не проходило, але Кличку довелося добряче попоти́ти. Не давав американець шансів Кличку добре задіяти й свої фірмові клінчі.

В цілому, клас Володимира Кличка в цьому поєдинку був явно вищим. Це й цілком зрозуміло, якщо зважати на той факт, що Дженнінгс лише в 24 роки розпочав займатися боксом, а Кличко

в цьому віці вже був олімпійським чемпіоном та володарем чемпіонського титулу в професійному боксі за версією WBO.

Протягом усього бою Кличко-молодший своєю лівою добре пробивав Дженнінгса, заробляючи очки, але для нокауту чи навіть нокауту цього було замало. Потрібна була серія більш, ніж з двох ударів, а вона рідко проходила завдяки надійному захисту американця та його рухливості.

У шостому та восьмому раунді Браянт двічі влучив у Кличка і це завда-

ло українцю певного дискомфорту. В 10-му раунді суддя зняв з Кличка бал за затримку суперника. У чемпіонських раундах справжньої «рубки» не вишло. Кличко не дав своєму супернику шансів в атаці й довів бій до логічного для себе та суддів завершення.

Після оголошення результатів Дженнінгс не був обурений рішенням рефері, але зазначив, що не погоджується з виставленими рахунками. Оточення ж Володимира Кличка, в якому виділявся його старший брат Віталій, тишилося, що ще один бій завершився на користь легендарних братів Кличків, яких у нинішньому двобійі представляв молодший з них.

Відразу після бою Володимир Кличко високо оцінив силу і вправність свого суперника, заявивши, що у Браянта Дженнінгса, якщо він не припинить працювати над собою, блискуче майбутнє.

Отже, чемпіон світу за версіями WBA, IBF та WBO в суперважкій категорії Володимир Кличко вдев'ядцять захистив свої титули, наздогнавши за цим показником Ларрі Голмса. Попереду лише легендарний Джо Луїс, котрому вдалося провести 25 переможних захистів.

Владислав Браницький, спортивний оглядач «Нової газети»

...Й ПОЗА НИМ

Минулої неділі, 26 квітня, з ініціативи Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) лідери української та кримсько-татарської громад зустрілися з мером Києва, ушлавленим боксером Віталієм Кличком, який прилетів до США, аби підтримати свого брата в його поєдинку з Браянтом Дженнінгом.

Під час гостинної розмови, яка відбулася в українському ресторані на Другій авеню в Нью-Йорку, вони обмінялися думками про сучасну ситуацію в Україні, зокрема на Донбасі й в Криму, обговорили низку питань, що стосуються адміністративно-політичної реформи, корупції, економічних реформ, інвестицій тощо.

Віталій Кличко подякував українській громаді Америки за співпереживання за долю України й ту велику гуманітарну допомогу, яку вона надає Україні в нинішній важкий час і повідомив, що після Нью-Йорка, де він мав бесіду з колишнім мером міста Рудольфом Джуліані, вирушає до Вашингтону. В американській столиці Віталій Кличко зустрівся й провів переговори з віце-президентом США Джо Байденом, сенатором Джоном Маккейном, помічником держсекретаря США Вікторією Нуланд, заступником держсекретаря Сполучених Штатів з питань економіки та бізнесу Чарльзом Рівкіним, президентом корпорації з приватних іноземних інвестицій OPIC Елізабет Літтлфілд та ін.

* * *

Спортивне змагання – це чудове явище, що викликає міради індивідуальних і колективних емоцій, часто позитивну прихильність, а іноді й негативну ворожість. Для учасника – це можливість не тільки самореалізації, але часто й заробляння грошей. Для глядача ж, нагода відчувати себе в ролі уболівальника-фана і приналежності до місцевої або національної групи.

Мер Києва Віталій Кличко під час зустрічі з віце-президентом США Джо Байденом

Суботній бій у суперважкій категорії між українцем Володимиром Кличком і американцем Браянтом Дженнінгом, окрім того, був ще й уроком, як шляхетного, так і не дуже благородного поводження.

В інтерв'ю американському телебаченню після бою на запитання переможцеві, чому він обмежився в основному лівими ударами з дуже небагатьма правими, Володимир Кличко без будь-яких виправдань скромно заявив, що супротивник не дозволив йому активно діяти правою рукою, високо оцінивши талант і майстерність Дженнінгса. З іншого боку, Дженнінгс в інтерв'ю після бою набагато менше хвалив свого опонента, шукав виправдання своїм недолякам, але не з своєї вини, і досить недвозначно заявив, що рахунки суддів не відповідали тому, що діялось на ринзі.

Протягом кількох тижнів перед боєм американські спортивні ЗМІ сприяли рекламі бою Кличко-Дженнінгс заради продажу квитків у Madison Square Garden, тим не менше, як і раніше, зневажливо відгукувалися про теперішню суперважку лігу та особисто

про Володимира Кличка. Такі коментарі були трохи незрозумілими, бо Володимир Кличко є чемпіоном у суперважкій категорії протягом десяти років, відстоявши всі три свої титули дев'ятнадцять разів поспіль (включно з останнім боєм проти Дженнінгса). В історії боїв суперважковаговиків він другий після легендарного Джо Луїса.

Брати Клички не відповідають образі американського боксера-супербійця. Адже обидва – високоосвічені, сучасні боксери, шляхетні на ринзі й поза ним. За даними американських ЗМІ та експертів, великим боксером у суперважкій лізі був американець Майк Тайсон, відомий звинуваченням у гвалтуванні й відкусанні вуха суперника. Або візьмімо ушлавленого Мухаммеда Алі, американську ікону боксу, самопроголошеного «найвизначнішого з найвизначніших». Не треба забувати, що він був неширим, хитрим (відмовився служити у війську нібито через свою релігію), крикливим, неосвіченим, хвалькуватим типом, який жорстко висміював своїх супротивників ніби в жартівливій формі. Брати Клич-

ки – антиподи й Тайсону, й Алі, вони протилежні в поведінці, вихованні, характері, манерах цим американським боксерським чемпіонам.

Володимир Кличко часто зображується американськими спортивними ЗМІ нудним бійцем, який, як правило, виграв за очками, але не нокаутом (до відома: 53 своїх боїв Володимир Кличко закінчив нокаутом). Природно, середньостатистичний брутальний фанат хоче неодмінно бачити на ринзі кров. Тим не менше, в Європі Володимир Кличко вважається неперевершеним майстром своєї справи, який перемагає своїх супротивників систематично і вправно, а сам майже ніколи не отримує удари в обличчя й не страждає від травм. У своїй кар'єрі він зазнав три поразки, які болісно пережив і, таким чином, тепер грамотно веде бої, не забуваючи про оборону.

Настав час американським спортивним експертам та ЗМІ віддати братам Кличкам належне й визнати нарешті, що вони стали рятівниками професійного боксу. Давайте будемо чесними: бокс у виконанні Тайсона чи Алі – це вульгарний вид спорту, де метою є безглуздо бити супротивника; він майже нагадує гладіаторів у римському Колізеї. Братам Кличкам вдалося ошляхетнити цей вид спорту, показати, що противник на ринзі гідний поваги. І що сучасний бокс – це не бій спраглих крові гладіаторів, а поєдинок благородних і талановитих спортсменів.

Аскольд Лозинський

На знімку на першій сторінці: лідери української та кримсько-татарської громад – учасники зустрічі з Віталієм Кличком на Другій авеню в Нью-Йорку, біля стіни пам'яті героїв Революції Гідності й війни на Сході України. Фото прес-служби УККА

Top four reasons to sign on to Bill Pay with
Self Reliance New York*

- 1. E-statements**
- 2. No check to write**
- 3. No envelopes to lick**
- 4. No stamps to stick**

Just a click!

www.selfreliancenewyork.org

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON :

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE :

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458

LINDENHURST:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government.

NCUA

the National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency.

* Member must maintain a share draft (checking) account at Self Reliance (NY) FCU.

